

Setkání

BISKUPSTVÍ ČESKOBUDĚJOVICKÉ

červenec a srpen 2021 / ročník XXXI

**Evangelizace
v naší diecézi**

**KNĚŽSKÉ
SVĚCENÍ
V. Jakoviče**

**ROZHOVOR
s Danou
Smolkovou**

pozdávka Diecézní pouť 2021

**V sobotu 9. října 2021 proběhne
Diecézní pouť v Českých Budějovicích.**

Patronem pouti bude sv. Jan Nepomucký, který je patronem vod, mostů, poutníků a také naší diecéze.

V programu je po přivítání poutníků a divadle o sv. Janu Nepomuckém v katedrále pontifikální mše v kostele Obětování Panny Marie. Po obědě je připravena přednáška o počátcích křesťanství v naší zemi od prof. PaedDr. Martina Weise, Th.D., prohlídka klášterního kostela a biskupství pro zájemce, adorace, uctění ostatků sv. Jana Nepomuckého a nakonec společné ukončení v katedrále sv. Mikuláše. Během odpoledního programu mají děti svůj speciální program.

V září uveřejníme plakát a nyní si prosím rezervujte čas ve svém kalendáři. Děkujeme a věříme, že pouť prožijeme společně.

Pastorační středisko

Obsah

Editorial	3
Evangelizace v naší diecézi 264 tisíc nepraktikujících pokřtěných	4
Začátečnické potíže se změnil v radost ze služby.	8
Kněžské svěcení Viktora Jakoviče	10
NOVÝ SERIÁL „Duchovní krajinou Novohradských hor“	11
Společně to zvládneme: 17 let Domu klidného stáří sv. Anny v Sousedovicích	11
Slovo života pro děti	12
Berla – pastýřská hůl	14
Pastorační směrnice pro slavení Světového dne mládeže v místních církvích	15
Noc a ráno kostelů	16
Posíláme vděčné pozdravy	17
Je dobré, když pochopíme, na co který z nás dostal hřivny	18
Vatikán schválil fúzi dvou františkánských kongregací v ČR	19
75 let po odsunu německých bratří a sester z českobudějovické diecéze	20
Personalie	22
Lidé vzpomínají na P. Martina Františka Vícha z Dobře	24

Měsíčník AKTUALITY – SETKÁNÍ

Vydává Biskupství českobudějovické

Kontakt: Biskupská 4, 370 01 České Budějovice,
e-mail: setkani@bcb.cz

Redakční rada: JUDr. Jan Kotous – předseda,
P. Dr. Zdeněk Mareš Th.D., Mgr. Ondřej Doskočil, Th.D.

Šéfredaktor: Ing. Petr Samec, Dr.

Grafika a sazba: Zuzana Prokopová

Tisk: Inpress a.s., České Budějovice

Evidenční číslo MK ČR E 6603

ISSN 1212-8074

**Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení rukopisů
a nezodpovídá za obsah inzerce.**

Uzávěrka příštího čísla je 10. 8. 2021

Vážení odběratelé, náklady na výrobu jednoho čísla činí 25 Kč. Přispět na ně můžete formou daru pro diecézi na účet Biskupství českobudějovického u Sberbank cz, a.s.: 4120000636/6800, variabilní symbol 11. Účtárna biskupství na vyžádání vystaví doklad o daru pro daňové účely.

Foto na titulní straně: Viktor Jakovič přijímá kněžské svěcení od Otce biskupa Vlastimila (katedrála sv. Mikuláše 19. června 2021);
Foto: Marie Košinová / Člověk a víra

„Neboj se, vždyť já jsem s tebou,
nerozhlíže se úzkostlivě, já jsem
tvůj Bůh. Dodám ti odvahu,
pomocí ti budu,
budu tě podpírat pravici své
spravedlnosti.“

Iz 41,10

S vědomím vlastní nedokonalosti,
s důvěrou v Boží milosrdenství
a s radostí v srdci Vám oznamuji,
že skrze modlitbu
a vzkládáním rukou otce biskupa
Vlastimila Kročila přijmu

JÁHENSKE SVĚCENÍ

při mši svaté
v sobotu **17. července 2021** od **10:00**
v katedrále sv. Mikuláše
v Českých Budějovicích.
Srdečně Vás zvu a prosím o modlitbu.

Pavel Kasal

1kasal.pavel@gmail.com

Editorial

Milí čtenáři časopisu Setkání,

dostává se vám do ruky prázdninové číslo, jehož ústředním obsahem je evangelizace v naší česko-budějovické diecézi. Jak všichni z vlastní zkušenosti víme, je toto téma stále palčivější. Snad v naší společnosti v České republice není nikdo, kdo by o Kristu a Církvi neslyšel, avšak velkou překážkou jsou kusé a často tendenčně zabarvené informace, které mají mnoho příčin. Není možné nepřipomenout dílo apoštola národů svatého Pavla, který vycházel z osobní zkušenosti evangelizace v Malé Asii, Makedonii a Řecku, a kterou shrnul ve svém listě Římanům:

„Není rozdíl mezi Židem a Řekem: Vždyť je jeden a týž Pán všech, štědrý ke všem, kdo ho vzývají, neboť 'každý, kdo vzývá jméno Páně, bude spasen'. Ale jak mohou vzývat toho, v něhož neuvěřili? A jak mohou uvěřit v toho, o kom neslyšeli? A jak mohou uslyšet, není-li tu nikdo, kdo by ho zvěstoval? A jak mohou zvěstovat, nejsou-li poslání? Je přece psáno: 'Jak vítaný je příchod těch, kteří zvěstují dobré věci!' Ale ne všichni přijali evangelium. Už Izaiáš říká: 'Hospodine, kdo uvěřil naší zvěsti?' Víra je tedy ze zvěstování a zvěstování z pověření Kristova. Ptám se však: To snad nikdy neslyšeli zvěst? Ovšemže slyšeli! 'Po celé zemi se rozlehl jejich hlas, do nejzazších končin jejich slova.' Ptám se tedy: Nepochopil Izrael, co mu bylo zvěstováno? Nepochopil; už u Mojžíše se přece říká: 'Vzbudím ve vás žárlivost na národ, který není národem, proti národu poštilému vás popudím k hněvu.' A Izaiáš má odvahu říci: 'Dal jsem se nalézt těm, kteří mě nehledali, dal jsem se poznat těm, kteří se po mně neptali.' O Izraeli však říká: 'Každý den jsem vztahoval ruce k lidu neposlušnému a vzpurnému.'“ (Řím 10, 12-21)

Netřeba určitě více komentovat slova apoštola Pavla, neboť jsou dostatečně srozumitelná. Je však potřeba uvést je ve skutek, a proto se v dnešním dílu časopisu Setkání dočtete nejen o již probíhajících evangelizačních aktivitách Pastoračního střediska naší diecéze, ale také o nové aktivitě, která bude probíhat od září v kostele svaté Rodiny v centru Českých Budějovic, kde se budeme soustavně zabývat Katechismem katolické církve, kde je shrnuto, Kdo a co je předmětem naší víry. Všichni jste srdečně zváni.

Mons. ThLic. David Henzl, generální vikář

Napište redakci

Vážené čtenáři, uvítáme vaše názory a reakce na příspěvky v časopisu Setkání. Zapojit se můžete také formou diskusních příspěvků k jednotlivým nabízeným tématům, a to sdělením vlastního názoru či osobní zkušenosti.

Vaše reakce a příspěvky posílejte na e-mailovou adresu: setkani@bcb.cz, nebo na adresu redakce: Redakce časopisu Setkání, Biskupská 4, 370 01 České Budějovice

Evangelizace v naší diecézi

264 tisíc nepraktikujících pokřtěných

Téma evangelizace je důležité, neboť každá generace zodpovídá za hlásání radostné zvěsti svému okolí a předávání víry svým dětem. V exhortaci „*Evangelii gaudium*“ píše Svätý Otec, že srdcí mnoha lidí v dnešním světě se zmocňuje strach a zoufalství, vyhasíná radost ze života a roste nedostatek úcty, narůstá násilí a nerovnost. Popírání veškeré transcendence působí narůstající etickou deformaci, oslabení smyslu pro hřích a nárůst relativismu a to vše vytváří prostor všeobecné dezorientaci.

Práce s mládeží: Animátorský kurz 2019; Foto: archiv Pastoračního střediska

Do festivalu Wake Up České Budějovice se zapojilo 14 souborů z různých křesťanských denominací; Foto: Mirka Dolanská / Člověk a víra

Sv. Jan Pavel II. v encyklice „**Redemptoris missio**“ osvětluje, že evangelizace ve smyslu misie pojímá tři oblasti, jejichž hranice nelze jasně vymezit: první se týká hlásání Krista lidem, kteří o něm ještě neslyšeli (tzv. *misie ad gentes*); druhá oblast se týká těch, kteří na základě přijetí této zvěsti vytvářejí křesťanská společenství, ve kterých se rozvíjí pastorační činnost církve; a třetí se týká nové evangelizace a je zaměřena na pokřtěné, kteří ztratili živou víru anebo vztah k církvi. Evangelizace se tedy netýká jen lidí, kteří neznají Ježíše Krista, ale velké skupiny lidí, již se pokusíme charakterizovat na základě statistiky z roku 2019 (zdroj: <https://www.czso.cz/csu>). V naší diecézi žije zhruba 645 000 lidí, z nichž je téměř 44 % zapsáno v křesťanských matrikách, tj. přibližně 282 000 pokřtěných katolíků. K praktikování víry patří účast na nedělní bohoslužbě a k té se hlásí téměř 3 % z celkového počtu obyvatel, což je přibližně 18 000 osob a ty dostaly za úkol evangelizovat těch zbývajících 264 000 nepraktikujících pokřtěných. Je to neuvěřitelný úkol, nemluvě o počtu obyvatel nedotčených křesťanstvím.

Cílem je spása člověka

„Hlavním cílem evangelizace je spása člověka. Spása spočívá v osvobození od hříchů a získání nového svobodného života v duchu synovství a v lásce mezi bratřími. Evangelizace působí, že se člověk naučí vycházet ze sebe, a tak nachází svoji identitu, která spočívá v proexistenci, v bytí pro druhé,“ říká Marie Němco-

vá, která je členem Pastoračního střediska při Biskupství českobudějovickém a věnovala svou doktorskou práci tomuto tématu. **Proexistence** znamená, že přeji druhému to nejlepší. Pokud to nejlepší, co jsem v životě poznal, je víra v Boha, pak druhému přeji, aby poznal Boha a stal se šťastným jako já sám. Smyslem křesťanského života je na prvním místě poznání Boha, kterého si na základě toho nutně zamiluji, protože Bůh je dokonalý. A když si Ho zamiluji, pak Mu chci pomáhat – jinými slovy sloužit – a chci s Ním být spojen na věky. Z tohoto hlediska se evangelizace zdá být spíše přirozenou touhou pro každého křesťana a nejen povinným úkolem, kterým Ježíš posílá své učedníky do světa. V našich podmínkách je to náročné, protože zde – slovy Mons. Tomáše Halíka – převažuje tzv. náboženský analfabetismus, tj. „*postoj lidí, kteří sice mají na náboženství razantní názory, ty však nebyvají kryté ani solidními vědomostmi, ani osobními zkušenostmi. Mnozí se počítají mezi ateisty proto, že odmítají (většinou velmi komické) představy o Bohu, náboženství a církvi, které si sami vytvořili nebo nekriticky převzali.*“

Příprava v rodinách

Své poslání vnímá Pastorační středisko mimo jiné v doplnění farní a vikariátní pastorační práce o aktivity na diecézní úrovni a stejně jako farnosti a vikariáty se denně zabývá otázkou evangelizace v nejrůznějších rovinách. Aby děti jednou mohly

evangelizovat ve svém okolí a předávat svým potomkům víru slovem i příkladem, potřebují, aby jim někdo předal žitou víru. Rodiče to slibují při křtu, ale je to velmi náročná úloha. Mnoho nejen mladých rodičů zápasí s otázkou, jakým způsobem předávat víru svým dětem. „Každý týden rozesíláme rodinám, které mají o to zájem, povzbudivý dopis a mimo jiné i v reakcích na něj nám rodiče sdělují, jak potřebují podpořit ve vzdělání ve víře,“ říká Martina Fürstová, vedoucí Diecézního centra pro rodinu (DCR) a dodává: „Protože rodiče mají velmi nabitý program, rozhodli jsme se jim nabídnout tzv. podcasty, které spočívají v 10 minutové četbě na pokračování na různá témata a dají se pustit dle časových možností každého.“ Na webu YouTubeProlidi.online se v sekci Rodiny nabízí mnohadrůbné relativně nízkoprahové pořady na téma „**Výchova dětí ve víře**“, „**Vztahy mezi manželi a v rodině**“, „**Srdce táty**“ a další.

Předávání víry ve společenství

Jiná podoba předávání víry probíhá prostřednictvím společenství. Pastorační středisko pořádá **poutě pro rodiny**. V květnu se konala na Křemešníku a v červnu na Lomci. Tyto poutě se vyznačují složkami: společenství, vzdělávání, odpočinek, duchovní růst, sdílení a eucharistie. Kromě toho se tento rok podařilo založit společenství mladých manželů i rodin, ve kterém se 10 až 14 manželských párů schází pravidelně každou poslední neděli v měsíci, obvykle na Hosíně. „Po prázdninách bychom rádi na Hosíně uspořádali i pravidelná setkání pro rodiny všech věkových kategorií,“ prozrazuje Martina Fürstová, „protože život v harmonickém společenství je důležitým prvkem při předávání víry a může do budoucna značně ovlivnit život dětí s Ježíšem.“ Za účelem utužení manželských vztahů, tím vlastně zázemí pro děti, připravuje Pastorační středisko na podzim **manželské večery online**, které umožní manželům v pohodlí domácího prostředí si udělat čas na zkvalitnění manželského soužití a reflektovat ho.

Od ledna začal nový dvouměsíční **kurz přípravy snoubenců na církevní sňatek**. Hlásí se snoubenecké páry, které tam obvykle posílá oddávající kněz, aby prošly kvalifikovanou přípravou doplňující jeho osobní doprovázení snoubenců. Do kurzu jsou zapojeny různé katolické manželské páry, které probírají určité téma a prokládají ho osobním svědectvím. „I tento kurz je podobou evangelizace, protože většina přihlášených párů nemá za sebou systematické základy křesťanství, takže

většina informací jsou pro ně nové a svědectví manželů inspirující,“ vysvětluje Martina Fürstová.

Výuka náboženství ve školách

Diecézní centrum pro katechezi (DKC) má na starosti mj. koordinaci výuky náboženství. V českobudějovické diecézi se stále daří držet výuku náboženství ve školách, pokud se přihlásí dostatek dětí. Obvykle se jedná o nepovinný předmět, do kterého se zapojují žáci zejména prvního stupně. Z určitého pohledu se jedná o evangelizaci, neboť žáci pocházejí mnohdy z nepraktikujících rodin, ve kterých se víra tradiční formou nepředává a na výuku v každodenním životě nenavazuje. To klade na katechety velké pedagogické požadavky, protože musí zaujmout různé věkové skupiny a vypořádat se s různorodou připraveností žáků. „V současné době čítá sbor katechetů v naší diecézi 127 lidí, kteří vyučují přes 3 000 dětí,“ říká Ludmila Veselá, která je vedoucí DCK. Svou naději vkládá DCK do katolických učitelů, kteří mohou využít nabídku rozšířit si kvalifikaci kurzem **Učitelství náboženství** a pak vyučovat na své škole, a do ochotných věřících, kteří se po absolvování kurzu **Výchova ke křesťanství** budou moci zapojit do výuky náboženství a přípravy dětí ke svátostem na faře. Ludmila Veselá vysvětluje: „Postupně sbor katechetů stárne a nalézt nové katechety není jednoduché. Proto jsme velice rádi, že můžeme ve spolupráci s Teologickou fakultou Jihočeské univerzity nabídnout již od září 2021 tento tříletý vzdělávací program pro absolventy magisterského studia a středoškolského vzdělání s maturitou.“ (viz otištěný plakátek na straně 7).

Několik let Katechetická sekce České biskupské konference připravovala pedagogické podklady pro soudobou výuku náboženství, které mají napomoci katechetům ještě lépe předat nauku Církve dětem. Zásadní zůstává, aby se rodiče i v této oblasti věnovali dětem a výuka nezůstala v teoretické podobě. „Aktivní farní pastorační v naší diecézi se snažíme obohatit také jinými formami katecheze, například virtuálními nedělními katechezemi pro starší a pro mladší děti, které každý týden vychází na YouTubeProlidi.online, a kromě toho i speciální programy například v době adventní, postní či dušičkové,“ doplňuje Ludmila Veselá.

Pre-evangelizace ve školách

Nejen kvůli překonání předsudků, ale především pro vzájemné obohacení, nabízí Pastorační středisko **výukové programy pro základní a střední školy** naší diecéze. Jedná se o formu nenásilné pre-evangelizace, která chce sloužit k rozšíření všeobecného přehledu v oblasti kultury, slavení církevních svátků, stylu života a základních lidských hodnot z pohledu křesťanství, které je, ať chceme nebo nechceme, nedílnou součástí naší civilizace.

„V pandemii byly školy po většinu času uzavřené, a tak nás potěšilo, že jsme v květnu mohli pro místní školu v Nepomuku, rodišti sv. Jana Nepomuckého, hovořit o patronu jejich města,“ říká Martina Fürstová a pokračuje: „Výukové hodiny, které jsme s autorkou

Práce s dětmi; Foto: archiv Pastoračního střediska

programu Markétou Grillovou uskutečnily v 10 třídách, se těšily upřímnému zájmu žáků a učitelů.“

Formace mladých

Člověk patří jen několik let do věkové skupiny mládeže. Jsou to ale zásadní léta, kdy mnoho mladých přestane praktikovat svou víru, například protože v ní nenalézají odpovědi na své životní otázky nebo proto, že odpovědím, které Církev dává, nerozumí. Úloha **Diecézního centra pro mládež** (DCM) je náročná, ale zásadní. „Snažíme se mladým nabízet prostor pro setkání na úrovni diecéze, protože věříme, že ve společenství je síla a že společenství mladých vrstevníků může přemostit toto období hledání sebe,“ vysvětluje Petra Pletánková z DCM a dodává: „Důležitá jsou i systematická formační setkání, například Enter-camp, ve kterých mladí dostávají možnost prohloubit svou víru a znovunalézat její smysl ve svém životě.“ K přetváření dětské víry ve víru zrající do dospělosti pomáhá také kvalifikovaná a inspirující příprava na biřmování, jako bývá třeba při Biskupském gymnáziu v Českých Budějovicích. Když mladý ve své víře zakotví a k tomu ještě najde věřícího životního partnera nebo své duchovní povolání, stane se z něho sebevědomý misionář, který má z čeho rozdávat.

Podpora aktivních laiků

Úloha laiků je při evangelizaci zásadní. Kristův prorocký úřad, tj. schopnost evangelizovat a zodpovědnost za spásu lidí kolem nás, nebyla laikům delegována církevní hierarchií, ale byli jsme k tomu pomazáni přímo Pánem Ježíšem skrze křest a biřmování. DCK si uvědomovalo potřebu podpořit aktivní laiky, proto nabídlo ve spolupráci s Teologickou fakultou v uplynulých letech **kurz Akla** (kurz pro aktivní laiky). „Pokud bude zájem, znovu otevřeme další kurz,“ vypráví Ludmila Veselá a pokračuje: „Máme radost z toho, že mnoho z jeho absolventů plodně pomáhá farářům rozvíjet a tvořit pastorační činnost ve farnosti a vytvářet z farnosti společenství.“ Pokud by farnost nebyla společenstvím a nescházela se, není kam pozvat lidi, jejichž srdce se Bůh dotkl a u nichž začal proces obrácení. Společenství jsou živým svědectvím o tom, že katolictví je mnohem více než o chození do kostela. Na živé hnutí je naše diecéze relativně bohatá, např. Rodina Panny Marie, Hnutí Fokoláre, Charisma-

tická obnova, Neokatechumenátní cesta, Fatimský apoštolát. Kromě toho existuje řada aktivních třetích řádů, které jsou ohnisky víry, např. u Kapucínů v Sušici a u Oblátů v Klokotech.

Devatero řemesel a desátá víra

Samo Pastorační středisko se aktivně podílí na **Škole křesťanského života a evangelizace Marie z Nazareta**, jejíž odnož jsme založili na Hosíně. Tam se již od roku 2017 pravidelně setkává společenství lidí, kteří touží po smysluplné nástavbě svého života s Ježíšem a nastoupili duchovní formaci. Velká část setkání se věnuje výuce. „Známe lidové rčení: devatero řemesel a desátá víra. Reflexe víry ve smyslu vzdělávání se ve víře je důležitá pro každého katolíka, který touží po tom, aby jeho život vyzařoval Krista, kterého přijímá v Eucharistii, Ducha, který se stal životní mízou této naroubované ratolesti,“ říká otec Tomas van Zavrel a dodává: „Pokud někdo jede v zajetých kolejích, jinými slovy staví svůj život na písku, vzdělání ve víře nepotřebuje, neboť dělá věci prostě proto, že se tak dělají. Kdo chce svůj život postavit na skále, potřebuje se zakotvit v Písmu a v Tradici církve. Každý, kdo bere své křestní závazky vážně, by se měl vzdělávat, samozřejmě podle svých možností a schopností. Pak bude schopen víru i předávat.“ Od září začne Pastorační středisko nový **cyklus o Katechismu katolické církve**, který předkládá uspořádaný a souhrnný výklad podstatných a základních složek katolického učení, jak o víře, tak o etice. „Máme velkou radost, že otec generální vikář Mons. David Henzl přijal naše pozvání,“ prozrazuje otec Tomas van Zavrel. Každý druhý a čtvrtý čtvrtek bude cyklus probíhat v kostele Svaté Rodiny v Č. Budějovicích. Ostatní čtvrtky se budou moci zájemci scházet ke společnému sdílení a modlitbě.

Nezapomenout na seniory

Senioři jsou ve fázi života, v níž více reflektují svůj život, životní hodnoty a mnohdy se vrací ke kořenům své víry nebo se nechají dotknout Duchem svatým, i když celý život na Boha neměli čas. „Již třetím rokem objíždíme domovy pro seniory s pořadem zvaným Pozdrav lásky a požehnání, ve kterém otec Tomas a Lenka Křištofová přináší pásmo písní a příběhů k zamýšlení,“ říká Iva Hojková, vedoucí Diecézního centra pro seniory a pokračuje: „To i besedy pro seniory, které nabízíme na

Kurz AKLA s Prof. Skalickým;
Foto: archiv Pastoračního střediska

S pořadem Pozdrav lásky a požehnání objíždíme již třetím rokem domovy pro seniory;
Foto: archiv Pastoračního střediska

různá křesťanská témata, vnímáme jako formu pre-evangelizace, kterou se toužíme dotknout srdce starších lidí.“ O Velikonocích a Vánocích se do domovů pro seniory posílaly malované pozdravy, které vytvořily děti pro babičky a dědečky. „Tím se snažíme smysluplně doplnit v mnoha farnostech fungující pastorační seniorů, kdy kněží a laici obětavě slouží v domovech a povzbuzují tamní lidi,“ dodává Iva Hojková.

Virtuální pastorační

Abychom mohli předávat víru, je zapotřebí žitá víra a poznání Boha. V mnoha farnostech, někde za pomoci Křesťanské akademie, se nabízí kvalitní vzdělávací programy pro farníky a širokou veřejnost. Pastorační středisko se snaží doplnit tuto nabídku ve virtuálním světě prostřednictvím **webu prolidi.online** a platformy **YouTubeProlidi.online**, kde shromažďuje vzdělávací příspěvky zabývající se katolickou naukou a osvětou nejen z naší diecéze. „*Náš pastorační tým je velmi malý, a tak jsme se k tomuto bodu dostali až díky COVIDu a snažili jsme se obohatit virtuální prostor internetu různými pořady prezentující katolickou nauku,*“ přiznává otec Tomas van Zavrel, ředitel Pastoračního střediska a dodává: „*Jsem si vědomí, že naše práce je jen kapka v oceánu, ale vnímáme ji jako důležitou kapku, která je formou evangelizace ve virtuálním prostoru a zároveň doplňujícím bodem naší dlouhodobé pastorační práce; kromě osobního kontaktu s katolíkem se totiž zdá být v dnešní době internet důležitým nej důležitějším zdrojem informací pro hledající.*“

Umění – nový jazyk podobenství

Cesta krásy, umění provází církev již od jejích počátků, neboť krásu je dobrem, které odkazuje na nekonečnou krásu a dobrotu Boží. Svátý Otec poukazuje na to, že tzv. **via pulchritudinis** (cesta krásy) je jedna z cest pre-evangelizace a může otevřít mysl a srdce lidí k transcendenci, pozvednout je k Bohu. Neváhá umění označit za nový jazyk podobenství, které lidé slyší, tuší, ale ještě nechápou. **Křesťanské Povltaví** je produkt cestovního ruchu alias církevní turistiky, který Pastorační středisko před několika lety iniciovalo jako nástroj pre-evangelizace. Jeho záměrem je osvěta dědictví předků skrze duchovně-kulturně-vzdělávací aktivity v jihočeských církevních památkách a dalších zajímavostech podél Vltavy jako doplněk k aktivitám, které rozvíjejí již samy farnosti. Projekt je podporován Jihočeským krajem a snaží se památky postupně mapovat a trasovat na www.krestanskepovltavi.cz. Kromě toho projekt za podpory Jihočeského kraje, Statutárního města České Budějovice a dalších obcí nabízí koncerty duchovní hudby a další nízkoprahovou duchovně-kulturně-vzdělávací nabídku.

Bez modlitby nejsme nic

Bez Ducha svatého a bez modlitby nemá evangelizace šanci přinést plody. Poprvé se tento rok konal letniční vigilijní **festival Wake Up** České Budějovice, do kterého se zapojilo 14 souborů z nejrozličnějších křesťanských denominací, aby společně chválily Boha různými uměleckými formami na veřejném prostranství centra krajského města. Městem se linula hudba chval a uctívání. Jako doplněk pravidelných Večerů chval, modliteb v duchu Taizé, biblických tanců a dalších aktivit, které pořádají různé skupiny v Českých Budějovicích, je v plánu od září jednou měsíčně uspořádat evangelizační modlitební večer pro širokou veřejnost v jednom z ústředních kos-

Pojďme společně podpořit kvalitu náboženského vzdělávání v naší farnosti!

Teologická fakulta Jihočeské univerzity nabízí
tříletý kurz celoživotního vzdělávání:
Učitelství náboženství a Výchova ke křesťanství

Učitelství náboženství

Akreditovaný studijní program pro absolventy magisterského studia pedagogických nebo společenských věd. Studium k získání kompetence a kvalifikace k výuce předmětu římskokatolického náboženství na 1., 2. stupni ZŠ a na SŠ podle § 14 zák. 563 Sb., o pedagogických pracovnících.

Výchova ke křesťanství

Studijní program pro absolventy se středoškolským vzděláním s maturitní zkouškou. Studium k získání kompetence k výuce římskokatolického náboženství mimo prostor školy a k pastorační a katechetické práci všech věkových skupin ve farnosti.

Jak se přihlásit?

www.tf.jcu.cz
Záložka – celoživotní vzdělávání
Nabídka kurzů pro veřejnost
Kontakt: kubinoval@tf.jcu.cz

Výuka probíhá o sobotách (10-12 sobot za rok)

telů. Kromě toho **Duo AMDG** pravidelně vyjíždí do farností, které o tuto službu jeví zájem, a pořádá Večery chval s modlitbou za obrácení obyvatel daného místa a obrodu farnosti.

Závěrem

18 000 praktikujících katolíků není zase tak málo. Těch, kteří dostali milost křtu, ale svou víru nepraktikují, je však téměř patnáctinásobek. Žijí kolem nás. Možná je to náš kolega v práci, soused, prodáváčka, učitel.... Evangelizace není o lámání přes koleno, ale o tom, že na nás je vidět, že „*žijeme ve světě a nejsme ze světa*“; že žijeme z jiné moci, z jiných zdrojů než ostatní, a to nám přináší do života štěstí a pokoj, který pak můžeme rozdávat; že jsme jiní, víme to a nestydíme se za to. Je také o tom, když se nás někdo zeptá, tak umíme dát alespoň základní odpovědi na životní otázky spolu se svědectvím o našem životě s Bohem, který je to nejlepší, co jsme poznali. Pastorační středisko se snaží doplnit rozmanitou farní formační a modlitební aktivitu, aby naši diecézané dokázali používat svou křesťanskou výbavu s vědomím, že Spasitel světa se již narodil a dal nám podíl na svém spasitelském díle, které konáme v moci a síle Ducha svatého. Ve světle tohoto poznání pak evangelizovat 264 000 nepraktikujících pokřtěných není Damoklův meč, ale příležitost přiznat barvu a těšit se na velké Boží divy, „*neboť u lidí je to nemožné, ale u Boha je možné všechno*“. „*Těší nás, že Bůh s naším Pastoračním střediskem počítá, i když jsme velice malý nedokonalý tým,*“ říká otec Tomas van Zavrel a uzavírá: „*Stačí přijmout, že jsme jen služebníci neužiteční, kteří konají pouze to, co máme vykonat.*“

Tereza Pumprová, Pastorační středisko

„Začátečnické potíže se změnily v radost ze služby.“

Rozhovor s novoknězem P. Viktorem Jakovičem. Jáhenské svěcení přijal 13. června 2020 a od 15. července 2020 byl ustanoven k jáhenské službě ve farnostech Písek a Čížová. Kněžské svěcení přijal otec Viktor 19. června 2021.

Foto archiv Viktora Jakoviče

Otče Viktore, uplynul již rok od vašeho jáhenského svěcení. Jaký tento rok byl, co vše jste dělal?

Bylo to jako včera, kdy jste mě žádal o rozhovor před jáhenským svěcením, a dnes už jsem kněz. Ale zpátky k uplynulému roku jáhenské služby. Každý začátek je těžký, a tak tomu bylo i ve službě jáhna. Bylo to pro mě náročné: noví lidé, neznámé prostředí... Trvalo mi nějakou dobu, než jsem se zbavil obav a nejistoty, které jsem prožíval. Nejistoty v porozumění kvůli jazykové bariéře a nové služby, které na mne čekaly. Byly to okamžiky, kdy jsem přemýšlel, že by to pro mě bylo jednodušší, být raději doma v Chorvatsku. Jednoduše řečeno, trochu jsem pochyboval, jestli mě Bůh v této farnosti chce. Říkám to upřímně, protože právě tato zkušenost mi pomohla setkat se osobně s Kristem, který na mě čekal právě tady, kde se nyní nacházím. Když se ohlédnu za uplynulým rokem, myslím, že bych na něm nechtěl nic měnit. Prostě všechno bylo tak, jak to Bůh chtěl. Začátečnické potíže se změnily v radost ze služby. Křty, pohřby, kázání, příprava na svátosti, práce s mladými, návštěva starých a nemocných, všechny tyto jáhenské povinnosti se staly nejen povinnostmi a prací, ale také místem odpočinku a setkání s Pánem. Teď chápu sv. Pavla, když říká, že „On nás těší ve všech našich souženích, abychom pak mohli těšit druhé v jakémkoliv soužení tou útěchou, jakou Bůh potěšuje nás.“ (2 Kor 1, 4). A také, jak říká Žalm 126: „Vycházejí s pláčem, když nesou semeno k setí, přijdou však s jásotem a přinesou své snopy.“ Viděl jsem, jak má služba ve farnosti pomáhá lidem, ale zároveň i posvěcuje můj život. Mám z toho dobrý pocit.

Co nejdůležitějšího jste se naučil – a kdo byl vaším nejlepším učitelem nebo vzorem v kněžské službě?

Nemůžu říct, že jsem se věci „naučil“, protože se je nedá naučit,

ale viděl jsem jednu velmi důležitou věc pro můj život i kněžskou službu, a tou byla pokora. Hned na začátku jsem čelil problému, který má většina mladých lidí, když vystudují vysokou školu a najdou si práci. Myslíme si, že víme všechno a nikdo nám nemusí radit. Je to pýcha a já ji do určité míry také zažil. Díky Bohu za otce Witolda, který je pokorným knězem a který mi velmi pomohl v tomto čase jáhenské služby. Oba jsme v Písku noví a společně jsme hledali způsob, jak řešit různé situace a problémy. Společně jsme také sdíleli radostné chvíle a hledali způsoby, jak nejlépe sloužit farnosti. Bůh žehnal našemu společnému úsilí. V tom nám pomáhali také kněží z Řádu Petrínů, otec Max a otec František, kteří slouží tady v Písku. Každý z nás je jiný, ale to, co nás spojuje, je láska ke Kristu a k Církvi. Ode všech jsem se něco naučil a za to jim děkuji. V semináři jsem měl také velkou pomoc od svých představených. I když jsem byl ve farnosti, snažil jsem se neztratit kontakt se seminářem. Rozhovory, modlitba, někdy jen vidět seminaristy, se kterými jsem strávil 3 roky v semináři. To všechno bylo pro mě obrovskou pomocí pro službu v této farnosti.

Bylo v běžném farním životě něco úplně jinak, než jak jste před rokem očekával jako čerstvý jáhen?

Jak jsem již zmínil, díky Bohu, že věci nešly tak, jak jsem si je představoval já. Narážel jsem stále na své slabosti a omezení. Ale po roce v této farnosti mohu říci, že moje nadšení a horlivost pro službu Bohu a lidem se nezmenšily. Naopak. Rostly s každým dalším dnem a každou službou, která následovala.

Které z vašich nových povinností byly nejpříjemnější, které jste dělal s největší radostí?

Měl jsem mnoho povinností, ale jedna mi je obzvláště milá, ta, o které mluví sv. Pavel v 1. listu Korintánům: „Že hlásám evangelium, tím se chlubit nemohu, to je mi uloženo jako povinnost, a běda, kdybych ho nehlásal.“ Mnohokrát jsem mluvil o tom, jak mě vždy oslovovalo, když jsem viděl lidi upřímně hledat Krista, jak mě fascinovalo, přivádět lidi ke Kristu – k tomu, kdo dává smysl našim životům; k tomu, kdo obnovuje manželské vztahy v rodinách; k tomu, kdo odpouští hříchy a miluje hříšníky. Proto jsem se v každé službě snažil hlásat Krista. Ať už na pohřbu nebo na setkání s mladými lidmi či v domově důchodců, anebo v obchodě.

Většinu času platila epidemická omezení – stihl jste vůbec poznat farníky?

Věřím, že Bůh nikdy nezavírá jedny dveře, aniž by přitom neotevřel jiné. Díky omezením způsobeným koronavirovou krizí byly ve farnosti otevřeny nové způsoby pastorače. Setkání v malých skupinách, mše a bohoslužby v rodinách, individuální rozhovory atd. Bylo to díky osobnímu kontaktu, který mi umožnil se

lépe seznámit s farníky. Mohu říci, že díky korona krizi se zrodily hlubší vztahy s mnoha lidmi ve farnosti. Když jsme v jednu chvíli museli zavřít kostel a všichni jsme z toho byli skleslí, napadlo mě vyvěsit na farní nástěnku plakát: „Museli jsme zavřít kostel, ale nás nezavřeli.“ Pod tímto textem jsme nechali napsaná všechna svá telefonní čísla a lidé nás začali kontaktovat. Všichni duchovní v Písku udělali v tomto čase velký kus práce.

Co jiného – z těch pozitivních věcí – se odehrálo v této covidové době?

Tato krize, z níž pomalu vycházíme, nepochybně zanechala mnoho důsledků v sociální, politické a náboženské oblasti. Přemýšlel jsem nad tím, co mě osobně v tomto čase Bůh chtěl říci. Pokud věřím, že Bůh je můj Otec, pak mi je určité na blízku i nyní v tomto chaosu, který vládne ve světě. Pokud si nasadím brýle s oranžovými skly, všechno, co kolem sebe uvidím, bude oranžové. Totéž bude s tmavými skly, všechno se mi bude zdát tmavé. Pochopil jsem, že mě Bůh zve, abych se na celou tuto situaci díval s vírou. Že si musím nasadit „brýle víry“. A tak se mi celý tento čas začal jevit jako velká příležitost k obrácení. Říkám to ze své osobní zkušenosti i ze zkušenosti lidí, se kterými jsem se během této doby setkal. Společně jsme hledali Boha, víc jsme se modlili... Někde jsem četl, že jedna studie v Americe ukázala, že pandemie vedla ke zvýšení počtu online modliteb. V březnu loňského roku se podíl vyhledávacích dotazů na Googlu ohledně modlitby vyšplhal na nejvyšší zaznamenanou úroveň. Objevili jsme sílu rodinné modlitby, vzali ze skříně zaprášenou Bibli a otevřeli ji. Z našich domovů jsme udělali chrámy.

Ted' z jiného soudku: Sloužil jste v Písku a v Čížové – je mezi společenstvími ve městě a na vesnici nějaký rozdíl?

Před chvílí jsem řekl, že v Písku, ve velké farnosti, jsme navázali mnoho osobních a upřímných vztahů s věřícími. V Čížové je farní komunita menší a lidé se mezi sebou dobře znají. Když jsem udělal například malou chybu, ať už jazykovou v homilii nebo v liturgii, všichni jsme se společně zasmáli a šli dál. Po mši nám nosili jídlo, domácí vajíčka, projevovali nám náklonnost tímto způsobem. V Písku jsme náklonnost farníků zase vnímali jinak. V obou farnostech jsme se cítili být vroucně přijati.

Chcete něco poradit svým bývalým spolubratrům v semináři? Co by měli nejpilněji studovat a co se jim bude nejlépe hodit, až začnou službu ve farnosti?

„Je to jisté,“ píše v jednom ze svých dopisů sv. Alfons Maria z Liguori, „že neznalost u kněží velmi škodí jim i ostatním.“ Proto je studium v semináři velmi důležité. Pamatuji si ale na jednoho velmi známého kněze v Chorvatsku, který zorganizoval jedno setkání pro mladé kněze, a začal ho těmito slovy: „Víte, jsou teologové, kteří věří, že Bůh existuje...“ Každý se divil, proč začal takto. A pak pokračoval: „Být teologem totiž ještě neznamená mít opravdovou víru.“ Všichni ti, kteří zakončí studium teologie, jsou nazváni teology, ale ne všichni, kteří zakončí studium teologie, mají opravdovou víru. V semináři proto nestačí tedy jen být informován, ale jde o to, nechat se „formovat“. Studium a formace jsou cestou, která vede ke zralé víře. Víra totiž není jen něco individuálního. Víra se dává v Církvi. Rodí se ve společenství, kde jsou mladí, staří, rodiny, a kteří spolu krácejí ve víře.

V tuto chvíli již znáte své nové ustanovení, ale to zatím nesmíme prozradit. Chcete už teď něco vzkázat svým budoucím farníkům?

Když se ptali sv. Jana Pavla II., proč chce být knězem, odpověděl: „Kvůli vám“. Já jsem se nestal knězem pro sebe. Nevybral jsem si sám tuto službu. Přijal jsem ji jako vůli Boží, jako službu lidem, ke kterým mě Pán pošle. Mám trochu obavu z toho, že jsem mladý a nemám mnoho zkušeností, ale věřím, že mi Pán bude pomáhat, jak to řekl Otec biskup v homilii na svěcení: „Nikdy nehledej sebe, ale to, co je Kristovo“. Věřím, že si v nové službě budeme navzájem pomáhat. A proto prosím všechny, aby se za mne modlili.

Na co budete ve své službě především zaměřovat své úsilí?

S mladými budu mladý, se starými budu starý, se sociálně slabými budu chudý... Povolání kněze je mnohem větší, než aby bylo nasměrováno jen na jednu oblast. Člověk, ať už chudý nebo bohatý, intelektuální nebo negramotný, Chorvat nebo Čech, mladý nebo starý, má jeden jediný problém. Všichni lidé mají tento problém, a to je problém hříchu a otázky života po smrti. Kněz má být služebníkem všech lidí, tak jako Kristus. Za sebe mohu říci, že svou sílu určitě nezaměřím jen na určitou oblast své kněžské služby. Věřím, že bude nástrojem pro službu všem.

Děkuji za odpovědi, otče Viktoro, a přeji Vám, ať Vás Bůh provází v této svaté službě!

Ptal se Petr Samec

Jáhenskou službu vykonával otec Viktor v Písku.

Nedávno sloužil také při hlavní poutní mši v Nepomuku (16. 5. 2021).

Kněžské svěcení Viktora Jakoviće

Českobudějovická diecéze získala v sobotu 19. června 2021 nového kněze. Vkládáním rukou Mons. Vlastimila Kročila, biskupa českobudějovického, přijal kněžské svěcení jáhen Viktor Jakovič.

Katedrála sv. Mikuláše byla při slavnostním obřadu po dlouhé koronavirové přestávce opět zcela zaplněna. Bohoslužbě byli přítomni také rodiče, sourozenci, příbuzní a přátelé Viktora Jakoviće z Chorvatska. Otec biskup na závěr ustanovil novokněze do služby: otec Viktor byl jmenován farním vikářem se farnostech Písek a Čížová. V samotném závěru udělil novokněž první požehnání Otci biskupovi i všem přítomným a jejich blízkým.

Z promluvy Otce biskupa:

„Před malou chvílí zaznělo Ježíšovo slovo: ‘Proste Pána žně, aby poslal dělníky na svou žně.’ Jak důležité je prosit Pána, aby vždy a stále posílal nové dělníky na svou žně! Ano, můžeme si být jistí, že ani v dnešní době nepřestává volat ...

... Milý Viktore, nevím, jak tomu bylo v tvém životě a kdy přesně jsi zaslechl Boží hlas, který tě volal k následování. To, co však vím téměř s jistotou, že ani tvoje rozhodnutí nebylo jednoduché a vyžadovalo si mnoho obětí, sebezáporu, oddanosti a lásky k Pánu Bohu.

... Budeš mít podíl na učitelském poslání Krista, našeho Pána a Mistra. Slovo Boží, které jsi přijal, **hlásej s radostí všem**, ke kterým budeš poslán. Rozjímej o Božím zákoně, a to, o čem čteš v Písmu i s vírou přijímej; **to**, čemu jsi uvěřil, **hlásej lidem; to**, co budeš hlásat, **i sám uváděj do života**. Předpokládá to stálou bdělost, smysl pro odpovědnost, radostnou věrnost slibu čistoty pro „Boží království“, stejně tak jako i odevzdanost a ochotu **být s Kristem**, třeba i skrze oběť, bolest a kříž. Jedině tak může společenství církve s Tvou pomocí dorůst ve svatý chrám Boží...

... **Chci tě povzbudit, abys otvíral stále více své oči!** Snaž se každodenně objevovat, co znamená vysluhovat Eucharistii – Kristovu oběť, která nám byla svěřena. Nikdy nezapomínej, co konáš a podle toho také žij. Když budeš slavit památku Kristovy smrti vzkříšení, umrtvuj všechny zlé žádosti a choď v novosti života...

... Neztrácej nikdy odvahu a snaž se překonávat všechny překážky, které se na cestě kněžství objeví. **Nikdy se nenech zlomit pochybnostmi**, když ti rozháraný svět bude předhazovat, že tvoje kněžství nemá smysl. Vyprošuj si milost a sílu od Krista, abys mohl sloužit stále lépe a účinněji mezi lidmi v současném světě. Ano, byl jsi vyvolen z lidu a ustanoven pro lid v jeho záležitostech u Boha. Na poslání Krista Velekněze se podílel s láskou a radostí, a **nikdy nehledej sebe**, ale to, co je Kristovo...”

Poděkování otce Viktora

Po eucharistii následovalo poděkování otce Viktora Otci biskupovi za udělení kněžského svěcení: „Je to dar, který jsem si opravdu ničím nezasloužil. Bůh mě povolal a já jsem jenom odpověděl. Vše jsem dostal jako dar. I to, že jsem zde ve vaší diecézi, mi Bůh dal jako dar. Děkuji Vám za dnešní homilii a slova povzbuzení. Jsem dnes plný vděčnosti Bohu za dar povolání i za dar, že jste mě, Otče biskupe, přijal do tohoto kněžského společenství.“ Otec Viktor nezapomněl poděkovat svým rodičům: „Chci Vám poděkovat za dar života, za výchovu. Já jsem dnes zde díky Vám, protože jste v naší rodině stvořili prostředí,

Novokněz Viktor Jakovič ve dvou katedrálech s rodiči a Otcem Vlastimilem.

kde jsem mohl hledat Boha. Vzpomínám, jak jsem jednou volal ze semináře domů a nevěděl jsem, zda mám pokračovat dál (tj. ve studiu - pozn. redakce). A Vaše slova byla ‘ani zůstaň v semináři, ani vrať se, ale konej Boží vůli a budeš šťastný’. A já jsem dnes šťastný. Proto Vám chci poděkovat a mám pro Vás slova povzbuzení sv. dona Bosca: ‘Když mladý muž odejde do semináře, jeho místo doma není prázdné – tam si sedne Kristus. A Vy máte doma Krista – proto děkuji. Hvala!’

Otec Viktor poděkoval také všem přítomným kněžím a jeho zvláštní poděkování směřovalo k oběma jeho rektorům ze semináře Redemptoris Mater. „Můj první rektor byl Piergiorgio, druhý Zdeněk. Vám jsem opravdu vděčný a bez Vás bych určitě dnes nebyl tady. Vy mě znáte možná lépe, než já znám sám sebe – mnohokrát, když jsem nemohl, Vy jste mi dodávali odvahu, mnohokrát jsem slyšel ‘Odvahu, Viktore, Bůh s tebou počítá!’ A má slova nemohou vyjádřit mou vděčnost za to, že mi Vás Bůh poslal.“

Foto: Marie Košířová / Člověk a víra

Petr Samec

NOVÝ SERIÁL „Duchovní krajinou Novohradských hor“

Nová série videodokumentů „Duchovní krajinou Novohradských hor“ z produkce Teologické fakulty Jihočeské univerzity vám postupně odhalí turisticky zapomenutou krajinu Novohradských hor, ve které se skrývá fascinující a dramatická historie. Seriál je volně ke shlédnutí na YouTube kanálu Teologické fakulty Jihočeské univerzity.

Pod sérií je podepsaná autorská dvojice pracovníků fakulty Michaela Vlčková a Bedřich Jetelina. „*Naším cílem je nejen ukázat přírodní krásy a panoramata, ale především odhalit dramatické příběhy a legendy tajuplných opuštěných míst, která ještě před pár desítkami let byla plná života,*“ řekla Michaela Vlčková.

Deset půlhodinových videopořadů, které budou postupně uvedeny v průběhu roku 2021, vzniká jako součást projektu podpory vzdělávání Univerzity třetího věku. Budou sloužit nejen jako učební pomůcka pro kurzy poznávání Novohradských hor, které Michaela Vlčková dlouhodobě organizuje, ale mají velkou vypovídající hodnotu i jako samostatné videodokumenty.

„*Bohatství zdejších námětů zdaleka přesahuje možnosti pouhých deseti krátkých filmů. Přesto věřím, že každému zájemci o tento nádherný kout naší vlasti videa ukážou něco nového a objeví ve zdejší krajině zatím nepoznané prvky,*“ dodala Michaela Vlčková.

vá, která je kromě jiného i autorkou několika publikací o Novohradských horách.

Do uzávěrky tohoto vydání (10.6.2021) byly zveřejněny již dva díly. První díl s názvem „Poutní cesty“ odhaluje, jak předcházející generace krajinu Novohradských hor komponovaly do podoby, která měla přinášet nejen hospodářský užitek, ale především ilustrovat víru a světový názor dávných správců panství i jejich poddaných. Ve druhém dílu nazvaném „Cetviny“ se dozvíte zajímavosti z historie, uslyšíte pověst o kamenné míse u Cetvin a zjistíte, kdo je autorem křížků a maleb křížové cesty nad Cetvinami, která byla v roce 2007 zrekonstruována.

Teologická fakulta Jihočeské univerzity nabízí široké spektrum humanitního vzdělání, kam vedle teologie patří i filosofie, religionistika, sociální práce nebo pedagogika volného času. Velký důraz však také klade také na kurzy celoživotního vzdělávání, které vedle prezenční formy nabízí zájemcům i ve formě online kurzů.

(z tiskové zprávy TF JU zpracoval Petr Samec)

Společně to zvládneme: 17 let Domu klidného stáří sv. Anny v Sousedovicích

24. května 2021 uplynulo přesně 17 let od chvíle, kdy byl otevřen Dům klidného stáří sv. Anny v Sousedovicích. Oblastní charita Strakonice v domově nabízí své zázemí seniorům, kteří potřebují nepřetržitou pomoc druhých.

V Sousedovicích najdete malý domov pro seniory rodinného typu s nepřetržitou láskyplnou sociální i ošetrovatelskou péčí i širokým záběrem nabízených aktivit. Vyhovuje především lidem se vztahem k přírodě a těm, kteří preferují menší rodinný kolektiv.

V pondělí 24. května byl v Sousedovicích den oslav. Ředitelka Olga Medlínová se ohlédla za dlouhou historií domova a zhodnotila uplynulý rok. Ten nebyl jednoduchý. Koronavirová pandemie si vyžádala mnohá omezení. Přesto všichni v domově i tuto těžkou dobu zvládli a zasloužili si poděkování ředitelky strakonické Charity i ředitele Diecézní charity České Budějovice Jiřího Kohouta, který dorazil do Sousedovic popřát vše dobré. Slavnostním vyvrcholením letošních oslav byla mše svatá za všechny obyvatele domova a za Charitu, kterou celebroidal strakonický farář Miroslav Šašek.

Symbolicky se také v tento den Sousedovice spojily s celým světem. Pracovníci Domu klidného stáří sv. Anny se právě v tento den zapojili do taneční výzvy Jerusalema Challenge, která propojila celý svět jako symbol společného boje proti koronavirové pandemii. I celý tým Domu klidného stáří sv.

Anny se spojil a vyslal do světa společné poselství: My to zvládneme! Taneční video můžete shlédnout na facebookové stránce Charity Strakonice.

Oblastní charita Strakonice

KDYŽ ŽJEME EVANGELIUM SLOVO ŽIJOA

Chiara Lubichová | Slovo žižota ze září 1981
Upravilo Centrum Chlapci a děvčata za jednotu

«Opět uám říkám:
Jestliže se shodnou
na zemi dua z uás
na jakékoli věci a budou
o ni prosit, dostanou
ji od mého
nebeského Otce.

**Neboť kde jsou dua
nebo tři shromáždění
ve jménu mém, tam
jsem já uprostřed
nich.»**

(Mt 18,19-20)

20+

**PODLE MĚ JSOU TO TA
JEŽÍŠOVA SLOVA, KTERÁ
UYUOLAJÍ RADOST
U NAŠEM SRDCI.**

Asi jsi četl
u evangelu,
že Ježíš uícekrát
doporučuje modlitbu
a učí nás,
jak dostat to,
o co prosíme.

Ale tato modlitba, na kterou se dnes
zaměřujeme, je skutečně originální.
Aby totiž mohla dostat odpověď z nebe,
vyžaduje více osob...

...společně.

«Neboť kde jsou dua»

Dua. To je nejmenší číslo, které
utváří společně.
Ježíš tedy nezáleží tolik na
počtu, ale na různorodosti
uěřících.

«Proč má modlitba konaná
u jednotě větší přístup
k Bohu?»

Sám Ježíš nám říká, u čem
spočívá tajemství úspěchu
takovéto modlitby.

20+

**CELÉ
TAJEMSTVÍ JE
U TOM, ABYCHOM
BYLI «SJEDNOCENI
U JEHO JMÉNU».**

Když jsme takto sjednoceni, je mezi námi
přítomen Ježíš. Proto všechno, o co prosíme
spolu s Ním, dostaneme snadněji.

Totiz sám Ježíš, který je přítomný
tam, kde uzájemná láska spojuje
srdce, s námi prosí o milost od
Otce.

Otec a Syn jsou jedno.
Nezdá se ti to všechno
nádherné? Nedává ti to
jistotu? Nedává ti to
důvěru?

Ježíš sám jasně říká:

“na jakékoli věci”.

Nic tedy neuylučuje. Dej si tedy
i tuto modlitbu do programu svého žižota.

Modlitba a úíra u Boha nám pomáhají
čelit nejrůznějším těžkým situacím.

Někdy se nám zdá, že nepřichází
řešení, které bychom si představovali.

Úíra u Ježíše nám ale pomáhá, abychom
uviděli, že to co se stane... je uždycky
jeho láska.

Pro Boha je všechno možné!

„Buď dobré myslí, dcero.
Tvá víra tě zachránila.“
(Mt 9,22)

Obrázky si vybarvi a přemýšlej, jak bys podle toho mohl/a žít i ty?

Za Ježíšem krácelo spousta lidí.
V davu byla žena, která roky trpěla
vážnou nemocí.

Nevolala na Ježíše, nic neřekla. Jen k němu
přistoupila a dotkla se okraje jeho šatů.
Pomyslela si: „Pokud se jen dotknu
jeho pláště, budu vyléčena.“

Potom se Ježíš otočil, uviděl ji a řekl:
„Buď dobré myslí, dcero, tvá víra tě uzdravila.“
Když se na ni Ježíš podíval, uzdravila se
a cítila velkou Boží lásku.

Lucia z Tanzanie: Jedna z našich kamarádek
si hrála na dvorku a těžce se zranila.
Hned jsme se za ni společně modlili.

Potom, co jsme šli do kostela, jsme ji šly
navštívit. Když jsme tam dorazili,
přestože měla velké bolesti,
vstala a přišla nás s velkou radostí přivítat.

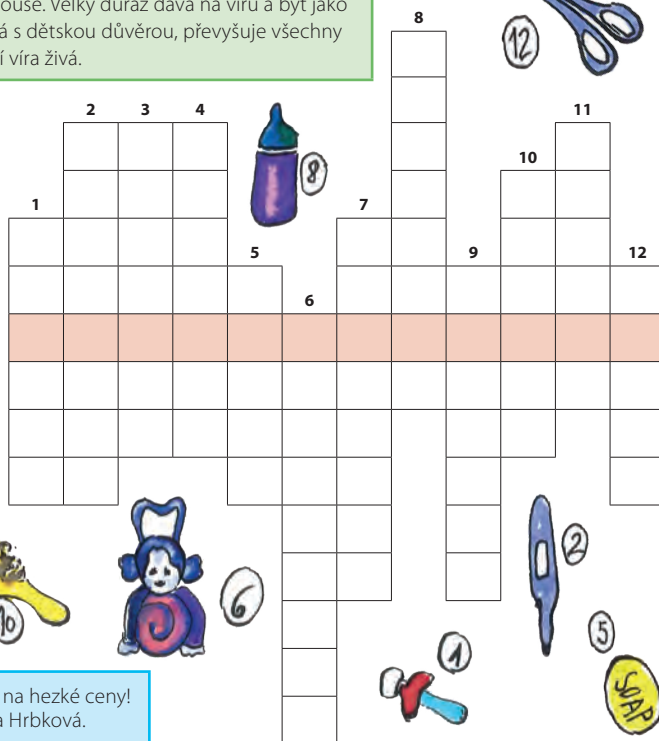

Vyprávěla nám o svých skutečích lásky
a my zase o našich. Před odchodem jsme
se společně modlili a pak jsme šly domů
se srdcem plným radosti.

„Buď dobré myslí, dcero. Tvá víra tě zachránila.“ (Mt 9, 22)

„Kdo se tedy poníží jako toto dítě, ten je v nebeském království největší.“ (Mt 18, 4)

Ve verších na letošní léto k nám mluví Ježíš skrze evangelium svatého Matouše. Velký důraz dává na víru a být jako dítě. Připomíná nám, že víra uzdravuje a zachraňuje. A ten, kdo toto přijímá s dětskou důvěrou, převyšuje všechny v nebeském království. Ale víra, která je bez (viz tajenka), není víra živá.

Tajenku pošlete na adresu: katechetky@bcb.cz. Výherci se mohou těšit na hezké ceny!
Gratulujeme výhercům z května: Alžběta Cimlová, Vojtěch Průša a Kateřina Hrbková.

Berla – pastýřská hůl

V případě tohoto liturgického předmětu musíme zajít v hledání jeho symboliky hodně daleko, až do Starého zákona. Hůl v rukou měli mít účastníci židovské velikonoční večeře, neboť byla připomínkou spěchu před jejich odchodem z Egypta.

Berla pražského arcibiskupa F. F. Khünburga (v úřadu ve letech 1713–1731), který připravoval a završil beatifikaci a kanonizaci sv. Jana Nepomuckého; Foto: archiv DKC Arcibiskupství pražského

Hůl Árona a levitů je v žalmu 45,7, kde se píše: „tvým žezlem královským je žezlo práva“, obrazem Mesiáše – Krista, stejně tak jako v žalmu 2,9: „rozdrť je železnou holí“. Pastýřská hůl je při alegorii pastýře – Boha zmiňována v žalmu 23,4: „tvoje berla a tvá hůl mě potěšují“. Prorok Micheáš 7,14 poukazuje na Boha pastýře: „pas berlou svou svůj lid, ovce svého dědictví“ a prorok Zachariáš (11,7) píše o pastýři, který si vzal dvě hole, z níž jednu nazval „vládnost“ a druhou „pouto“. Když pak čteme slova z obřadu svěcení biskupa, která doprovázejí předání berly nově vysvěcenému biskupovi a která uslyšel i otec biskup Vlastimil při svém svěcení 13.6.2015 v českobudějovické katedrále svatého Mikuláše: „Přijmi berlu, znamení pastýřské služby. Buď dobrým pastýřem všech, neboť Duch Svátý tě ustanovil biskupem, abys řídil církev Boží“, vidíme v tom završení obrazu pastýře Božího stáda, jenž se stává v našich časech v osobě biskupa viditelnou skutečností.

Berla je však také obrazem moci dané Bohem a zde k nám opět promlouvá Starý zákon, neboť Mojžíš i Áron v Egyptě

Berla českobudějovických biskupů, zhotovena r. 1899 českobudějovickým zlatníkem B. Schättingerem; masivní stříbro osázené drahými kameny a zdobené emaily; v ozdobném zakončení se nachází busta sv. Jana Nepomuckého a sv. Mikuláše.

a při odchodu z něj konali divy právě skrze hůl ve své ruce. Hůl Mojžíše se stala znakem pouti vyvoleného lidu Božího a splněním naděje Božích plánů. Ukazuje se, že hůl je symbolem patriarchů, králů a proroků Starého zákona, jejich moci a správy vyvoleného lidu. Andělé se na východě znázorňují s holemi, které symbolizují moc danou jim od Boha a archanděl Gabriel při zvěstování je zobrazen s holí posla (doslova herolda) Božího. Když Kristus posílá své učedníky, přikazuje jim, aby si na cestu nic nebrali, jenom hůl (Mk 6,8) – symbol pouti ve víře a pro víru. Ve Zjevení apoštola Jana stává se železná hůl berlou Vládcе celého světa.

Berla se skládá ze tří částí, které v sobě nesou bohaté dědictví Písma, ale také tradice církve. Horní zakřivená část berly (*curvatura*), která se stává jejím charakteristickým znakem od XI. století znamená, že biskup má ochraňovat sobě svěcené společenství od zlého, střední část (*canna, fistula*) symbolizuje podporu a službu Božímu lidu, kde pastýř vede rozhodně své kroky při řízení věřících, je jejich podporou i obráncem a posiluje jejich víru. Spodní ostrý hrot (*collige vasa, sustenta morbida, stimula lenta*) znamená pastýřovu snahu povzbuzovat, napomínat, ale také trestat.

V raném středověku berla patřila k insigniím světských vládců, ale už ve IV. století je používána některými církevními představiteli. V VII. století se začíná rozmáhat její používání především v mnišských komunitách, o čemž svědčí život svatého Kolumbána, kdy na smrtelném loži posílá svou berlu dalšímu řeholníkovi na znak smíření. Tento význam můžeme hledat i v modlitbě, při které benedikovaný (požehnaný) opat dostává svou berlu: „Přijmi pastýřskou berlu a svědomitě pečuj o bratry, které ti Pán světil; jemu budeš skládat účty ze svého správcovství.“ Berla se v tomto období stává také součástí biskupských insignií, ale její užití v liturgii je zatím minimální: používá se při konsekraci kostela, kdy se do rozsypaného popela na podlaze značil kříž u portálu a písmena řecké a latinské abecedy.

V období raného středověku se berla stává symbolem boje mezi několika císaři a papeži v boji o investituru, neboť biskup obdržel od panovníka berlu jako znamení uvedení do úřadu a přijetí benefícia. Nalok se tím obcházela papežská moc v otázce jmenování biskupů, spor o investituru byl velkým rozbrojem světské a duchovní moci středověké společnosti. Berla se stává součástí pontifikálií – insignií vyšších prelátů a v době baroka její nositel není pouze biskupem nebo opatem, ale používají ji i preláti kapitul nebo duchovní významných kostelů pro zvýšení lesku bohoslužeb a nikoli jako symbol úřadu spojeného s výkonem moci nad daným církevním územím.

S tradicí církve a její hierarchie bylo dokonce stanoveno, že kardinálové a patriarchové mají užívat při liturgii berlu zlatou, arcibiskupové a biskupové stříbrnou, opati prostou, přede-

Foto: Mirka Dolanská / Člověk a víra

Otec biskup Vlastimil s berlou v katedrále sv. Mikuláše.

vším nekovovou, ze vzácného dřeva nebo slonové kosti, což byl materiál oblíbený na berly i pro biskupy v románském období. I tak se berla stávala v průběhu dějin obrazem dokonalosti šperkařského umění a při dokonalosti technik opracování drahých kovů i kamenů se stávala cenným svědkem krásy pontifikální liturgie. Dnes jsou pro nás tyto zachované berly obrazem významu, který do nich vkládali ti, kdo je pořizovali a nosili. Biskupové a preláti drželi berlu v rukavicích, opati a abatye měli na berle úzký zdobený pruh látky (*sudarium, pannisellus*), která sloužila k ochraně rukou. Papežové používali berlu do XII. století, ale pak kvůli primátu mezi biskupy a také proto, že berla znamenala jisté ohraničení moci, začali používat při liturgii kříž (*ferula*).

Dnešní liturgické předpisy stanovují, že biskupové, jenž jsou kardinálové, mohou používat berlu ve svých titulárních kostelích v Římě, biskupové sídelní na území své diecéze (mimo pouze se souhlasem místního ordináře), opati a abatye ve svém opatství, nebo na území jim podléhajícím. Také ji mohou používat osoby, které nepřijaly biskupské svěcení nebo požehnání opata: jsou to papežští legáti, apoštolský administrátor a preláti, kteří mají pravomoc nad jistým územím.

Jaký smysl tedy má tento symbol pastýřského úřadu, hůl, kterou přiřazujeme především svatému Mikuláši, světcí, který je pro běžného člověka naší doby synonymem muže v biskupském rouchu? Nyní už asi můžeme říci, že to víme.... Jednou mi jeden z našich Otců biskupů řekl, že když kráčet po náměstí do katedrály liturgicky slavnostně oblečen v srpnu, tak jedno dítě zvolalo nezávisle na roční době: „Mami, koukej, tam jde Mikuláš!“ My můžeme dítě poučit, že to není Mikuláš, ale pastýř, jenž vede jemu od Boha svěřený lid k Pánu a berla je toho nejlepší insignií, symbolem.

P. ThDr. Gabriel Rijad Mulamuhic, O.Cr., Ph.D.

PASTORAČNÍ SMĚRNICE pro slavení Světového dne mládeže v místních církvích

Desítky let se mladé generace setkávají s biskupy v diecézích a slaví Světový den mládeže na diecézní úrovni. Papež František schválil 22. dubna 2021 nový dokument, který reflektuje důležitost a význam diecézního dne mládeže, zve ke společnému zapojení a doprovázení mladých lidí.

Zasíláme vám odkaz na tento dokument. Prosíme o prostudování, o jeho šíření (pastorační rady, misijní skupiny, evangelizační skupiny, modlíci se skupiny apod.) a hledání možností, jak se do společného slavení Světového dne mládeže zapojit. Celá záležitost není jen úkolem diecézních center mládeže, ale každého věřícího, každé farnosti, každé fěhole či hnutí, spolku nebo jiné organizace v dané diecézi.

Přiložme ruce k Božímu dílu, ať metodou **synodality** vytváříme podmínky, kdy mladí zakusí živou víru, opravdové svědectví a dobrou formaci pro své osobní rozhodnutí následovat Ježíše Krista. Své návrhy, postřehy zasílejte jednotlivým místním diecézním centrům mládeže.

Za modlitby, doprovázení mladých, za hledání a vytváření nových pastoračních cest děkuje otec Kamil Strak a celá Sekce pro mládež ČBK

Ke stažení na:
cirkev.cz/cs/dokumenty-vatikanskych-instituci

Česká biskupská konference, Sekce pro mládež

Z diáře Otce biskupa VLASTIMILA KROČILA

- 4.–7.7.** Plenární zasedání ČBK
- 11.7.** 15:00 Ktiš: žehnání zvonů
- 17.7.** 10:00 Č. Budějovice, katedrála: jáhenské svěcení
Bc. Pavel Kasal
- 18.7.** 14:00 Kramolín (u Křešína): poutní mše svatá
- 24.7.** 10:00 Včelnička u Kamenice nad Lipou: žehnání
kaple a zvonu
- 25.7.** 10:30 Červená Řečice: poutní mše svatá
- 3.8.** 17:00 Č. Budějovice, katedrála: mše svatá
- 8.8.** 10:30 Pačejov: poutní mše svatá
- 15.8.** 10:30 Nový Rychnov: poutní mše svatá
- 29.8.** 11:00 Zátoň: poutní mše svatá

Vzhledem k situaci s COVID-19 se může program změnit.

Noc a ráno kostelů

Říká se, že s čím člověk usíná, s tím také vstává. Po noci přichází ráno a odpovídá většinou tomu, jaké byly okolnosti prožitého večera a spánku. Také po Noci kostelů nastává jakési ráno kostelů a asi tam bude platit analogie s rytmem našeho života, jinými slovy: to, jak jsme prožili Noc kostelů, určuje i naše vnímání této akce tehdy, když posléze nastane ráno.

Jaká tedy Noc kostelů byla v naší diecézi i jinde? Pro ty, kdo mají rádi čísla, uvedme, že ve všech českých a moravských diecézích se do akce zapojilo 1230 komunit kolem kostelů a sborů křesťanských církví a počet návštěvnických vstupů dosáhl čísla více než 220 000. V naší diecézi to pak bylo 98 společenství s téměř 12 000 návštěvnickými vstupy. Pro zajímavost lze uvést, že loňského roku, kdy situace byla relativně více jistá, pokud jde o protiepidemická opatření, byl počet otevřených míst prakticky stejný (97), návštěvnických vstupů však bylo bezmála o dva tisíce méně. Může to být svědectví o dobrém počasí, o atraktivnosti Noci kostelů i o hladu po společenském setkávání, nebo o souběhu těchto a snad i dalších skutečností a je dobré, že mnozí nechápeme takovou situaci jen jako náhodu, nýbrž především jako Boží obdarování.

Obdarování to však bylo také díky námaze těch, kteří programy připravili, nebo třeba jen otevřeli kostel pro veřejnost a přivítali účastníky s upřímností a nefalšovanou dobrotou. Velké díky patří těm, kteří ve farnostech a sborech pomohli při organizaci – nezištně a obětavě, těm, kteří nesli v sobě nemilou nejistotu, zda se vůbec Noc kostelů bude konat, či nikoli, případně za jakých podmínek. Je milým vkladem do budoucnosti, že takových dobrovolníků jsou po naší diecézi stovky.

Je těžké a záludné rozepisovat se o jednotlivých programech, a tak snad jen připomeňme souvislost programů s tématem pandemie. Zatímco táborští katolíci dali přednost umožnit setkání s duchovním nebo s psychoterapeutem pro ty, kteří chtějí pohovořit o tom, jak situaci zvládají, jindřichohradečtí evangelíci nabídli dvě dávky očkování – kulturou a humorem (čtení z knihy *Skoromodlitba* a vybrané covidové anekdoty). Husité pak na několika místech uspořádali posezení u ohně, kde proběhlo mnoho zajímavých neformálních rozhovorů.

Samostatnou kapitolou byla Noc kostelů v Prachaticích, kde byl několik dnů před akcí otevřen děkanský kostel po velké rekonstrukci a návštěvníci tak mohli projít celý prostor až po střechu. Několik venkovních prohlídek a procházek pak za velkého zájmu nabídlo pohled na místa, která často míváme a nevnímáme jejich historický význam a jejich ducha. Tak v Č. Budějovicích vzbudily zájem procházky s komentářem kolem katedrály sv. Mikuláše a kostela Obětování Panny Marie s výkladem Ing. Jiřího Míchala a procházka po hřbitově na Starém Městě s doc.

Foto: Michal Klečka / Člověk a víra

Rudolfem Svobodou. Stranou nezůstaly ani malé kapličky a moderní stavby, za všechny jmenujme kapli v Černém Dubu. Program pro děti, připravovaný „Na Andělíčku“ u Sušice je již stálící, připomínající to, že organizátoři myslí i na malé účastníky. Snad se neurazí ti, kteří zde nejsou jmenovitě připomenuti, poděkování patří všem sejně.

Poděkování patří i autoritám, které převzaly záštitu na Nocí kostelů – v naší diecézi především sídelní biskup Mons. Vlastimil Kročil, hejtmán Martin Kuba a také primátor Českých Budějovic Jiří Svoboda. Partnerská spolupráce v ekumeně i se společenskými subjekty – s městy a obcemi – se ukazuje jako velice užitečná.

Motto Noci kostelů z Žalmu 104 letos vybízelo k tématu vztahu křesťana ke stvoření a snad bude vybízet i nadále...

Jedna z koordinátorek z jiné diecéze vyprávěla, jak ji několik dnů před Nocí kostelů zatelefonovali z jakéhosi policejního úřadu a ptali se, jaké kostely patří do jejich obvodů. Z obav před přísnými kontrolami odpověděla trochu vyhybavě, že nezná jejich obvody. Na otázku, jak to dopadlo, odpověděla: „Policijti opravdu přišli na několik míst, ale místo kontrol se vyptávali, jestli není potřeba nějaká pomoc s organizací“. Díky za to, když se komukoli z nás daří naplňovat své poslání.

Víme, že Bůh své slovo plní – „řekl a stalo se“ – připomíná nám už ona krásná píseň o stvoření, orámovaná slovy „nastal večer, nastalo jitro“. Když tedy po Noci kostelů nastává jitro, troufám si spolu s Písmem dodat „a bylo to dobré“.

*Štěpán Hadač, koordinátor Noci kostelů
v českobudějovické diecézi*

Posíláme vděčné pozdravy

Zpráva ze zimbabwské misie Maraire, květen 2021

Procesi na Květnou neděli; Foto: Archiv OMI

Otec Karel s otcem Charlesem před budovou kuchyně a jídelny s novým slunečním ohříváčem na střeše; Foto: Archiv OMI

„Blaženější je dávat než dostávat,” říká sv. Pavel ve Skutcích apoštolů. Jak moc asi musí být šťastní naši podporovatelé a dárci, když i my v Zimbabwe, kdo od nich tolik dostáváme, jsme opravdu hodně šťastní? Cítíme velikou vděčnost, a tak se s vámi chceme zase jednou na pár řádkách podělit o naše radosti a starosti.

V misii Maraire jsme díky darům z Česka a Německa vybavili kuchyň linkou a skříněmi, takže už se dá plně používat jako kuchyň. Naše hospodyňka je z ní nadšená, a i já sám ji rád využívám např. na pečení sušenek nebo buchty. Z finančních darů jsme také splatili dluhy za nový dieselový agregát, který jsme museli koupit na konci minulého roku, a za opravy dvou starých, které se však, jak se později ukázalo, zrovna nevyplatily. Jinak se finančně držíme těsně nad hladinou nuly; dolů nás stále táhne veliká spotřeba nafty a její rostoucí cena. V St. Luke, jiné oblátské misii na druhém konci Zimbabwe, mají otcové ve farním domě elektřinu konečně zase každý den. Část darů od dárců z Česka i Německa šla právě k nim na systém solární elektřiny. I oni posílají dárcům vděčné pozdravy.

V Maraire zatím pěstujeme sladké brambory a různé další tradiční plodiny. Poctivě zaléváme, neboť období dešťů už dávno skončilo. Mě byste viděli zalévat hlavně vodní melouny, česnek, mrkev (spíše netradiční plodiny) a ovocné stromky. Charles zase zalévá hlavně okrasné keře a květiny, kterých už vysázel velkou spoustu. Misie se tak začíná rýsovat na pozadí divokého buše. Práce na zahradě je naším odpočinkem, protože jinak opravdu makáme v pastorači a v managementu nové misie. Přežili jsme náročné Velikonoce se křty 20 dospělých a starších dětí, měli radost z vydařeného prvního setkání mládeže z celé misie, navštěvujeme staré a nemocné, často ve velmi odlehlých koutech. Přečkali jsme období dešťů, které bylo nejmokřejší za posledních dvacet let. S naším velkým terénním autem jsme několikrát zapadli do bahna, ale s pomocí mnoha rukou, kamenů a heveru se z bahna zase pokaždé dostali. Bohu díky se nám zatím vyhýbá koronavirus.

Co nás v Maraire čeká v brzké době? Chtěli bychom pokračo-

Kuchyň byla nově vybavena linkou a policemi. Výsledek je na jednu stranu prostý, na druhou stranu si lidé tady na venkově o takové kuchyni mohou nechat jen zdát. Všem dárcům Oblátského (Mariánského) misijního díla veliké díky!; Foto: Archiv OMI

vat v rozvoji infrastruktury misie, zejména zdokonalit systém čerpání vody tak, aby pumpa ve vrtu byla poháněna solární energií, pokud možno ze současných panelů. Dále budeme potřebovat pomoci s vybavením farní kanceláře, jedná se zejména o nábytek. V jednom loňském grantovém řízení se na nás bohužel nedostalo. O pomoc s těmi projekty bychom vás zase rádi požádali. Potravinovou pomoc pro chudé jsme teď v poslední době dostali z jiných zdrojů, tak jsme za ni vděční, ale za nějaký čas vás o ni zase možná požádáme.

Co nás však čeká ve velmi brzké době, je slavnostní otevření misie Maraire. Dosud se to odkládalo kvůli pandemii. Teď nám biskup konečně oznámil datum: 5. června. Takže makáme ještě víc, organizujeme přípravné práce, zkrášlujeme exteriéry i interiéry a děsíme se, jak to všechno zvládneme. Naše chudá farnost bez struktur musí připravit v buši slavnost pro cca 200 „VIP hostů“ a několik dalších stovek „obyčejných lidí“ ze širokého okolí. Je to celkem drsná finanční ždímáčka pro naše farníky. Mě to děsí, ale farníci se na to přesto těší. A já věřím, že si tu jedinečnou událost užijí a že přispěje k rozvoji Boží misie v Maraire.

Váš Karel Mec OMI (Převzato z Očima misí 4-2021)

Je dobré, když pochopíme, na co který z nás dostal hřivny

Rozhovor s paní Danou Smolkovou pro časopis Setkání při příležitosti jejího odchodu do důchodu po téměř 31 letech práce na úctárně Biskupství českobudějovického.

Paní Smolková v kolektivu úctárny; Foto: Radim Jírovec

Jak se vlastně stalo, že jste začala pracovat na biskupství?

Moje předchůdkyně v úctárně biskupství paní Helena Faberová dostala od pana biskupa Vlka (tehdejší českobudějovický biskup vysvěcený a instalovaný 31. 3. 1990) nabídku, aby se svou zkušeností z pomoci křesťanských skupin při zemětřesení v Arménii pokusila pomoci při zakládání diecézní Charity (a stala se její první ředitelkou) a ona tuto nabídku přijala. Poté pan biskup oslovil mě a nabídl mi práci ekonoma na biskupství. Znali jsme se osobně od roku 1968, kdy byl vysvěcen na kněze, stal se sekretářem pana biskupa Hloucha a po své „pracovní době“ se věnoval nám – dospívající mládeži). Já jsem mezitím vystudovala VŠE v Praze, vdala se a měla 5 dětí. Protože děti v tu dobu byly už ve školním věku, ráda jsem souhlasila s tím, že půjdu pracovat na biskupství.

Při „rozlučce“ si s paní Smolkovou připil i Otec Biskup; Foto: Petr Samec

Při vysoké pracovní zátěži jste ještě vychovávala 5 dětí – jak jste to zvládala?

S podporou manžela a rodičů nebyl vážnější problém. A hlavně – všechny děti byly už ve školním věku a všechny byly a jsou skauti. Už v prosinci 1989 se sešli dospělí skauti (organizace českých skautů byla 3x rozpuštěna – 1940 nacisty a 1950 a 1970 komunisty), aby připravili obnovení činnosti této organizace v celé ČR. Moje děti se do činnosti skautského oddílu ihned zapojily a postupně se stávaly vedoucími družin, oddílů a jeden syn řadu let zastával i funkci vedoucího celého střediska. Vůbec nejde o funkce, ale o úžasného pomocníka při výchově dětí pro poznávání a vytváření si vztahu k Bohu, k přírodě, k ostatním lidem i k sobě samému. V těch oddílech vyrostlo hodně morálně čistých lidí a krásných přátelství, která jsou na celý život. Jednou, když jsem si postěžovala panu kardinálovi Vlkovi, že děti ani doma ani na zahradě nemají čas pomáhat, že pořád mají něco na starosti zajistit pro jiné, řekl mi, abych byla klidná a ráda, že se takto aktivně zapojují do společenství dobrých kamarádů, že přišla doba osamostatnění se od vlastní rodiny a že takto z nich vyrostou rovní, čestní, zdraví a poctiví lidé a pomohou si k utvrzení těchto vlastností v oddíle mezi sebou navzájem.

Dělá úctárna biskupství nějakou práci pro farnosti? A měnil se objem tohoto servisu během let?

Římskokatolické farnosti jsou samostatné právnické osoby a jako takové se musí řídit zákonem o účetnictví, daňovými a dalšími zákony jako ostatní neziskové organizace v ČR. V prv-

ních letech po revoluci směly vést tzv. jednoduché účetnictví, které většinou páni faráři s pomocí farníků – dobrovolníků – zvládali. Později se ukázalo vhodné zaměstnat na biskupství vikariátní účetní. Jedna účetní – odbornice – tedy zaúčtuje všechny farnosti vikariátu, provede účetní i daňové závěrky, jedná z pověření pana faráře s pachtýři, nájemníky i dalšími subjekty, vyplní za jednotlivé farnosti pro biskupství všechna potřebná data a hlášení. Už si neumím bez tohoto servisu v ekonomické oblasti práci pánů farářů představit, myslím, že nejen že na to nemají příslušné vzdělání, ale ani to nepovažují za jejich poslání.

Zažila jste 4 biskupy a několik generálních vikářů – lišili se nějak výrazně, pokud jde o vztah k účtárně?

V podstatě mohu říci, že všichni 4 páni biskupové si vážili práce ekonomického oddělení, protože si uvědomovali, že čestně a morálně získané peníze jsou ke každé duchovenské, pastorační, výchovné či sociálně charitativní práci i na opravy kulturních památek velmi potřeba, a že právě o toto se ekonomické oddělení poctivě snaží.

Co Vám tato práce dala (a vzala)?

Jsem velmi vděčná za možnost pracovat téměř 31 let na biskupství, za práci v kolektivu lidí nadšených pro to, aby po skončení doby komunistické perzekuce církve bylo nově vytvořeno technicko-hospodářské zázemí pro duchovní a pastorační činnost našich kněží a laiků, aby se oni mohli věnovat svému poslání a všichni abychom tak využívali dary Ducha sv., které v různosti dostáváme. Víte, já jsem pochopila, že každý z nás má trochu jiný úkol a je dobré, když pochopíme, na co který z nás dostal hřivny a snažíme se je nezakopat a přát tomu druhému, aby i on mohl s radostí využívat své hřivny, pak se společně povede krásné dílo.

Chcete něco doporučit/poradit vašim kolegyním?

Přeji jim, aby zažily, že jejich práce přináší dobré výsledky, že si zaslouží pochvalu, protože to člověka potěší a dodá mu elán do dalšího nasazení, když vidí, že snaha a námaha přináší krásné plody.

Co byste vzkázala čtenářům Setkání?

Časopis Setkání je asi nejstarší z diecézních časopisů v tehdy ještě Československu. Založil ho už v roce 1990 pan biskup Vlk, tehdejší českobudějovický biskup, protože chtěl, aby jeho diecézani měli propojení – setkávání na dálku, aby měli zprávy od svého biskupa, ale i zprávy napříč farnostmi. Časopis a později další média mají vlastně úkol informační, pastorační, vzdělávací a další. A časopisu Setkání moc přeji, aby ho čtenáři rádi četli a byl pro ně obohacením.

Ptal se Petr Samec

Ing. Dana Smolková

Narodila se v roce 1952 v Českých Budějovicích. Absolvovala VŠE v Praze. Před nástupem na biskupství pracovala v Podniku racionalizace řízení a výpočetní techniky MZeČR jako programátorka. Je vdaná, má 5 dospělých dětí a 9 vnoučat.

Vatikán schválil fúzi dvou františkánských kongregací v ČR

Společná generální představená sester Františkánek Marie Immaculaty sestra Vojtěcha Zikešová (vlevo) s naší sestrou Klárou Šídlou. Drží vyjev „Setkání Marie s Alžbětou“, což je symbolické pro spojení obou kongregací.

1. května 2021 byl završen proces fúze Kongregace Šedých sester III. řádu sv. Františka s Františkánkami Marie Immaculaty. Fúzi potvrdila svým dekretem Kongregace pro instituty zasvěceného života. Tomuto schválení předcházelo přemýšlení a rozhodování Šedých sester, které od roku 2017 měly mimořádnou správu – papežského komisaře, jmenovaného Vatikánem. Poté, co požádaly o sloučení s Františkánkami Marie Immaculaty, svolala jejich generální představená sr. Vojtěcha Zikešová mimořádnou generální kapitulu, aby se k této žádosti vyjádřila. Kapitula se konala v srpnu 2020 v klášteře na Lomci. Tato kapitula sester rozhodla, že Šedé sestry přijme.

Celý tento proces nebyl jednoduchý jak pro celé společenství, tak pro jednotlivé sestry. Chceme však vykročit se smělou nadějí a hledat tvořivě novou společnou cestu, jak nás k tomu často vybízí papež František. Chceme spojit síly, abychom lépe mohly žít své zasvěcení a sloužit církvi. Jsme si vědomy, že tato další cesta nebude snadná, ale věříme, že bude požehnaná. Inspirujícím podnětem pro tento nový začátek je nám biblická kniha *Nehemiáš* – znovubudování jeruzalémských hradeb a církevní dokument *Nové víno do nových měchů*.

sestra Vojtěcha Zikešová

75 let po odsunu německých bratří a sester z českobudějovické diecéze

Výročí odsunu německých bratří a sester z českobudějovické diecéze je příležitostí nikoli k pouhému vzpomínání, ale především k hlubšímu zamyšlení vedoucímu k poučení současných a následujících generací.

Na území českobudějovické diecéze, založené roku 1785 za vlády císaře Josefa II., žili pospolu věřící hovořící česky a německy po celá staletí. Mnohá města a vesnice totiž měly německé zakladatele, jako kupříkladu České Budějovice, které vznikly díky německy hovořícím kolonizátorům ve 13. století, pravděpodobně bavorským. Toto soužití bylo prakticky bezproblémové až do poloviny 19. století, kdy vzájemné vztahy začaly být narušovány silícím nacionalismem ve veřejném prostoru, a to zejména v politice.

Na počátku 20. století žilo na území diecéze přes milión lidí, z nichž se drtivá většina hlásila ke katolické církvi. Po 1. světové válce, kdy došlo k rozpadu Rakousko-Uherska a vyhlášení Československa, se sice část „matrikových katolíků“ přihlásila k bezvěrectví a část vstoupila do nové národní Československé církve, avšak převážně katolický charakter regionu to nijak zvlášť nezměnilo. To platilo ještě před počátkem 2. světové války.

Podle diecézního katalogu z roku 1938 žilo v českobudějovické diecézi 982 265 lidí hlásících se ke katolické církvi. Vedle toho se 105 116 lidí hlásilo k jiným církvím nebo k bezvěrectví. V diecézi působilo 761 katolických kněží, z toho 135 řeholníků. Největší národnostní menšinou byla menšina německá, podle odhadu zde žilo přes 260 000 příslušníků německého národa, tedy asi čtvrtina veškerého obyvatelstva. Německá menšina byla až na národnostní ostrůvek u Českých Budějovic soustředěna do pohraničních částí diecéze. Historik Martin Weis uvádí, že téměř 92% německých obyvatel diecéze, resp. obyvatel německé národnosti, se hlásilo ke katolické církvi. Oproti tomu obyvatel hlásících se k tzv. československé národnosti bylo katolických jen necelých 74%. Je však třeba také říci, že nacionální socialismus, který byl protikatolicky zaměřený, měl v této době mezi německými obyvateli silný vliv, resp. měl nemálo příznivců. S tímto vědomím je také nutné interpretovat uvedená statistická data, která viditelně nehovoří o počtu aktivních katolických

věřících. V porovnání s ostatními českými diecézemi z hlediska příslušnosti jejich obyvatel ke katolické církvi však na tom byla českobudějovická diecéze nejlépe.

Období nacistické okupace nebylo pro českobudějovickou diecézi snadné. Řada duchovních – českého i německého původu – čelila za svůj odpor proti nacismu persekuci. V koncentračních táborech skončilo 19 kněží (8 z nich zde zemřelo a 1 další zemřel na následky věznění), 6 skončilo ve věznicích, 13 bylo internováno, jeden byl popraven a jeden skončil jako nezvěstný. Již krátce po osvobození Československa a po oficiálním ukončení války v Evropě, vydal 19. května 1945 prezident Edvard Beneš dekret o konfiskaci majetku Němců a Maďarů, 2. srpna 1945 navazoval dekret o odejmutí státního občanství Němcům a Maďarům. Tím se začaly naplňovat závěry jednání Postupimské konference o plánovaném odsunu 3 milionů Němců z Československa. Vědom si náročnosti poválečné situace, vydal 28. srpna 1945 papež Pius XII. poselství k 600. výročí narození sv. Jana Nepomuckého. Toto poselství se mělo stát hlavním směrníkem pro poválečnou obnovu Československa v duchovní oblasti. Papež nejprve připomněl smutné následky války a vyzval k následování vzoru sv. Jana Nepomuckého pro duchovní obrodu válkou poznamenaného národa. Apeloval především na potřebu míru vybudovaného na spravedlnosti a lásce. Naopak varoval před výbuchy nenávisti a pomstychtivosti. Na toto poselství navázali společným pastýřským listem ze 14. listopadu 1945 čeští a slovenští biskupové, kteří se vyjádřili k nejnaléhavějším aktuálním otázkám církve v Československu. Mimo jiné upozorňovali na vztah k příslušníkům jiných národností, který by měl být založen na spravedlnosti a lásce. Hovořili také o nutnosti vyřešit těžkou situaci v pohraničí. Avšak hlas papeže ani biskupů nenalezl u těch, kteří stáli na straně vítězů, sluchu.

Tím se dostáváme k bolestivému tématu odsunu. Samotné slovo „odsun“ právem vzbuzuje velké emoce a je dodnes ná-

Po roce 1989 se do většiny pohraničních farností začal vracet život – podařilo se obnovit i poutní místo Panny Marie Sněžné u Svatého Kamene; Foto: Archiv BCB

Rozvíjejí se společné náboženské aktivity (Česko-německá mše v Kašperských Horách); Foto: Katka Spoustová / Člověk a víra

mětem řady polemik. V této souvislosti zaznívají další slova jako vyhnání, přesídlení a násilný odsun.

Z území českobudějovické diecéze bylo vypraveno 110 transportů, v nichž nuceně odjelo 127 501 Němců. Přesný přehled všech transportů uvádí ve své studii Raimund Paleczek. Porovnáme-li tato čísla s předválečným počtem německých obyvatel diecéze, dojdeme k poměrně zásadnímu nepoměru, který lze vysvětlit zejména úbytkem německého obyvatelstva povoláním mužů do německé armády a do volkssturmu; útekem německého obyvatelstva před postupující Rudou armádou do americké nebo britské okupační zóny a v neposlední řadě také divokým odsunem pořádaným tzv. Revolučními gardami. Dále je třeba říci, že tzv. antifašisté německé národnosti mohli po získání osvědčení o politické bezúhonnosti zůstat na území Československa. Z odsunu byly také „prozatím“ vyřazeny osoby německé národnosti nutné pro udržení chodu československého průmyslu.

Se svými farníky odcházeli do zahraničí i němečtí kněží českobudějovické diecéze. Do německých diecézí přešlo 71 kněží a do rakouských diecézí 16 kněží. Nejvíce diecézních kněží bylo odsunuto do diecézí Passau (28), Regensburg (20), Rottenburg (8) a Linz (8). Do St. Pölten odešlo 5 kněží, do Vídně a Freiburgu 3 kněží. Po dvou kněžích odešlo do Augsburgu, Bambergu, Mainzu a Mnichova; po jednom do Eischstättu, Fuldy, Limburgu a Würzburgu.

Odsunuta byla také řada řeholníků, ale přesné informace o českobudějovické diecézi nemáme k dispozici. Řeholních kněží německé národnosti z celého poválečného Československa přešlo do Německa 211, do Rakouska 117 a do jiných států 54. V úředních listech českobudějovické diecéze byly v souvislosti s odsunem Němců uveřejněny v roce 1946 dva významné dokumenty. První pojednával o církevních obřadech v internacích a sběrných táborech. Vydal jej Zemský národní výbor v Praze. Pro internované osoby mohl kněz, v jehož obvodu byl takový tábor umístěn, vykonávat jen nutné obřady, a to tiché, bez promluv. Druhým dokumentem byl oběžník Zemského národního výboru v Praze z 10. července 1946 pojednávající o odsunu německých kněží a zabezpečení far po nich. Oběžník informoval o rozhodnutí vlády z 14. května 1946, kterým bylo německým kněžím dovoleno navýšení limitu 50 kg osobních zavazadel na 100 kg i více, aby si mohli s sebou vzít nejen své osobní předměty, ale také ty, které potřebovali k výkonu povolání, tj. kněžský oděv, mešní roucho, breviář či misál. Toto vše bylo možné za předpokladu, že se jednalo o osobní a nikoli farní majetek, a také pokud nešlo o věci vyrobené z cenných kovů.

Odsun byl z pozice Československé vlády oficiálně ukončen 29. října 1946, kdy odjel z Dvorců u Karlových Varů poslední vlak s vysídlení do Německa. K datu 1. listopadu 1946 bylo z českých zemí odsunuto celkem 2 170 598 Němců.

V listopadu 1946 vydal československý episkopát společný pastýřský list, ve kterém kromě nutnosti duchovní obnovy národa hovořil také o nesmírně náročné situaci v pohraničí a s ní souvisejícím nedostatku kněží a úpadku mravnosti.

V pohraničních diecézích, mezi něž českobudějovická diecéze patřila, byla situace z hlediska (nejen) duchovní správy tristní. Po odsunutých obyvatelích zůstaly opuštěné domy, pole, dílny, továrny – často i celé vesnice a městečka. Snaha o znovuosídlení či dosídlení v letech 1947 a 1948 nebyla příliš úspěšná, ostatně

Po odsunu německých obyvatel bylo zničeno mnoho kostelů – zde je pobořený kostel v Pohorí na Šumavě; Foto: Archiv BČ

vyrovnat jen početní ztrátu obyvatelstva na území diecéze se nepodařilo dodnes. V únoru 1948 přišel komunistický převrat a již o rok později bylo zřízeno z části pohraniční oblasti jižních a jihozápadních Čech tzv. zakázané pásmo. Prakticky zde ustal život, celé obce byly zbořeny do základů. Často zůstaly stát jen jedna či dvě budovy a kostel, které sloužily převážně jen jako ubikace pro pohraniční stráž. Další obce byly zatopeny při budování přehrady Lipno, jiné zase byly zničeny, když se staly součástí prostoru vojenského cvičiště. Tam, kde ještě zůstali nějaká lidé, a třeba i zůstal stát kostel, se církev snažila zajistit bohoslužby, avšak ze strany komunistické státní moci byly podnikány nátlakové akce, v jejichž důsledku byly i tyto svatostánky převážně zavřeny, zdevastovány a jejich mobiliář rozkraden.

Po roce 1989 se do mnohých opuštěných míst jihočeského pohraničí začal vracet život. Vraceli se potomci původních obyvatel, často dokonce přímo ti, kteří byli vysídlení, aby pomáhali k proměně a často doslova ke zmrtvýchvstání mnohé zaniklé osady nebo kostela. Všeobecná nálada v postkomunistickém Československu a později v České republice však nebyla bývalým obyvatelům a jejich potomkům nakloněna. Zasazené rány – ať již z doby nacismu nebo ty způsobené komunistickou propagandou – byly příliš hluboké. Pozitivní roli na cestě ke vzájemnému smíření tak sehráli především katoličtí křesťané z obou stran, kteří obnovou některých společných náboženských aktivit veřejně ukazovali a nadále ukazují, že cesta ke smíření a společné budoucnosti je možná. Nový život tak byl kupříkladu vdechnut mariánskému poutnímu místu Panny Marie Sněžné u Svatého Kamene. V roce 1994 zde byla konána slavnostní pouť za účasti českobudějovického biskupa Antonína Lišky. V roce 2000 byly předneseny veřejné prosby za odpuštění vin minulosti při Jubilejní mši svaté českých a moravských biskupů na Velehradě. Nedokážeme říci, zda se v posledních letech už zcela zahojily rány, které si Češi a Němci vzájemně uštědřili. Přestože na poslední tři desetiletí můžeme pohlížet spíše pozitivně než kriticky, tak si v sobě nadále neseme důsledky nacismu, vysídlení obyvatelstva i komunismu s jeho „antifašistickou“ protiněmeckou propagandou (komunisté učili ve školách generace dětí o „německém fašismu“, nikoli o německém nacionálním socialismu, který pojmově příliš připomínal socialismus mezinárodní) a pronásledováním katolické církve jako takové. Dalo by se tak říci, že zejména na katolických obyvatelích českobudějovické diecéze byla spáchána několikanásobná historická křivda. Z kdysi převážně katolických jižních Čech již mnoho nezbylo. Katolická církev byla doslova „odsunuta“ na okraj a její ústup pokračuje. Početně se účastní nedělních bohoslužeb jen nižší desítky tisíc lidí a jejich počet trvale klesá. Podle statistiky z roku 2007 žilo na území českobudějovické diecéze přibližně 750 tisíc obyvatel,

z toho se k Římskokatolické církvi hlásilo necelý 242 tisíc lidí, nedělních bohoslužeb účastnila přibližně desetina z tohoto počtu, tj. něco přes 25 tisíc věřících. Drtivá většina ostatních obyvatel se chápe jako bez vyznání. Jedním z prvních a významných kroků pro budoucí obnovu je mimo jiné postupné hlubší poznávání vlastních kořenů: dějin regionu, ze kterého pocházíme, i dějin českobudějovické diecéze. Zejména v univerzitním prostředí vznikla řada publikací, které odkazují na staletí společného života Čechů a Němců, hovoří o vinících i obětech na obou stra-

nách a vypovídají o našich dějinách bez překrucování a příkras. Stále máme naději, že i naše českobudějovická diecéze zažije po temnotě noci také jitra zmrtvýchvstání.

Rudolf Svoboda, církevní historik,
trvalý jáhen a děkan TF JU v Českých Budějovicích
Martin Weis, církevní historik, kněz a vedoucí Katedry
teologických věd TF JU v Českých Budějovicích

Prameny a literatura:

Acta curiae episcopalis Boh. Budvicensis 1945 a 1946; 500 Jahre Wallfahrt zum Heiligen Stein. Ein Gedenkbuch, Freistadt 2000;
Kurt Augustin HUBER, Kirche in Südböhmen. Ein Überblick, in: Kurt Augustin Huber (Hrsg.), *Archiv für Kirchengeschichte von Böhmen-Mähren-Schlesien VII. Festschrift zur zweiten Säkularfeier des Bistums Budweis 1785-1985*, Königstein im Taunus 1985, S. 7–36;
Jaroslav KADLEC, *Českobudějovická diecéze*, České Budějovice 1995;
Lenka MARTÍNKOVÁ, *Die Diözese Budweis 1785–1813. Ein Beitrag zu Organisation, Verwaltung, Schriftstücken und Geistlichkeit der Diözese in josephinischer Zeit*, Pelhřimov 2012;
Lenka MARTÍNKOVÁ, *Reverendissimum officium. Biskupská konzistoř v Českých Budějovicích na cestě od josefinismu k revoluci (1785-1850)*, Praha 2017;
Miroslav NOVOTNÝ – Rudolf SVOBODA – Lenka MARTÍNKOVÁ – Tomáš VEBER – Marie RYANTOVÁ, *Die Diözese Budweis in den Jahren 1785-1850. Das Aschenputtel unter den Diözesen*, Berlin 2018;
Miroslav NOVOTNÝ et al., *Die Diözese Budweis in den Jahren 1851-1907. Das Aschenputtel unter den Diözesen II*, Berlin 2021;
Miroslav NOVOTNÝ – Tomáš VEBER, *Bohomluvcí, vlastimilové, těšitelé. Výchova a vzdělání duchovních v českobudějovické diecézi v letech 1803–1850*, Praha 2016;
Raimund PALECZEK, *Die deutschen Budweiser Diözesanen nach 1945*, in: Kurt Augustin Huber (Hrsg.), *Archiv für Kirchengeschichte von Böhmen-Mähren-Schlesien VII. Festschrift zur zweiten Säkularfeier des Bistums Budweis 1785-1985*, Königstein im Taunus 1985, S. 144-149;
Jaroslav V. POLC, *Česká a moravská diecéze po třicetileté válce*, Praha 1995;
Rudolf SVOBODA, *Jan Valerián Jirsík. In the service of God, Church and Country*, Berlin 2019;
Rudolf SVOBODA, *Johann Prokop Schaffgotsch. Das Leben eines böhmischen Prälaten in der Zeit des Josephinismus*, Frankfurt am Main 2015;
SVOBODA, R., *Nebroušený diamant. Třetí českobudějovický biskup Josef Ondřej Lindauer*, Praha 2015;
Rudolf SVOBODA, *Počátky českobudějovické diecéze*, Praha 2014;
Rudolf SVOBODA, *Arnošt Konstantin Růžička. Josefínista na českobudějovickém biskupském stolci*, České Budějovice 2011;
Emil VALASEK, *Der Kampf gegen die Priester im Sudetenland 1938 bis 1945. Eine Dokumentation (=Archiv für Kirchengeschichte von Böhmen-Mähren-Schlesien XVI)*, Königstein im Taunus 2003;
Martin WEIS, *Svědectví dokumentů. Katolická církev v archivních materiálech jihočeských archivů let 1949-1976*, České Budějovice 2009;
Martin WEIS, *Výuka náboženství v letech 1899-1989 jako ukazatel vztahu státu a katolické církve se zřetelem na českobudějovickou diecézi*, Košice 2007.

Personalialia

A. Ustanovení

R. D. JLic. Mag. theol. Stanislav Brožka byl k **30. 4. 2021** uvolněn z funkce **advokáta Metropolitního církevního soudu Arcidiecéze pražské**. Č. j.: A/2021/3888. Všechna ostatní dosavadní ustanovení zůstávají v platnosti.

Prob. Mgr. Ivo Prokop je k **18. 7. 2021** odvolán z úřadu excurrendo administrátora farnosti **Kostelní Radouň**, vikariát Jindřichův Hradec. Všechna ostatní dosavadní ustanovení zůstávají v platnosti. Č. j.: 1026/2021.

R. D. Mgr. Jan Rothschedl je k **3. 7. 2021** odvolán z úřadu farního vikáře farností **Prachatice**, **Husinec**, **Ktiš**, **Strunkovice nad Blanicí** a **Vitějovice**, vše vikariát Prachatice. Od **4. 7. 2021** je jmenován farním vikářem ve farnostech **Prelatura Český Krumlov**, **Kájov**, **Přídolí**, **Větrník**, **Věžovatá Pláně** a **Zátoň**, vše vikariát Český Krumlov. Zároveň je od **4. 7. 2021** ustanoven excurrendo administrátorem farností **Vyšší Brod** a **Rožmberk nad Vltavou**, vše vikariát Český Krumlov. Č. j.: 1008, 1009 a 1010/2021.

R. D. Ing. Mgr. Václav Salák je k **18. 7. 2021** odvolán z úřadu excurrendo administrátora farnosti **Myslív**, vikariát Sušice-Nepomuk. Od **19. 7. 2021** je ustanoven excurrendo administrátorem farnosti **Budětice**, vikariát Sušice-Nepomuk.

Všechna ostatní dosavadní ustanovení zůstávají v platnosti. Č. j.: 1032/2021.

R. D. Ing. Jiří Špiřík je od **19. 7. 2021** ustanoven excurrendo administrátorem farností **Kvášňovice** a **Myslív**, vikariát Sušice-Nepomuk. Všechna ostatní dosavadní ustanovení zůstávají v platnosti. Č. j.: 1033 a 1034/2021.

R. D. Bc. Miroslav Štrunc je k **18. 7. 2021** odvolán z úřadu farního vikáře ve farnosti **děkanství u kostela sv. Mikuláše v Českých Budějovicích**, vikariát České Budějovice – město, excurrendo administrátora farnosti **Pištín**, vikariát České Budějovice – venkov. Od **19. 7. 2021** je ustanoven farním vikářem ve farnostech **Proboštství Jindřichův Hradec**, **Deštná u Jindřichova Hradce**, **Horní Pěna**, **Kunžak**, **Nová Bystřice**, **Nová Včelnice**, **Staré Město pod Landštejnem** a **Strmilov**, vše vikariát Jindřichův Hradec a excurrendo administrátorem farnosti **Kostelní Radouň**, vikariát Jindřichův Hradec. Č. j.: 1024 a 1025/2021.

R. D. Mgr. Jan Turek je k **18. 7. 2021** odvolán z úřadu farního vikáře ve farnostech **Proboštství Jindřichův Hradec**, **Deštná u Jindřichova Hradce**, **Horní Pěna**, **Kunžak**, **Nová Bystřice**, **Nová Včelnice**, **Staré Město pod Landštejnem** a **Strmilov**, vše vikariát Jindřichův Hradec. Od **19. 7. 2021** je ustanoven farním vikářem ve farnostech **Vodňany**, **Bavorov**, **Chelčice**, **Lomeč** a **Skočice**, vše vikariát Strakonice. Č. j.: 1027/2021.

R. D. ThLic. Jaroslav Zygmunt je k **18. 7. 2021** odvolán z úřadu administrátora farnosti **Horní Cerekev**, excurrendo administrátora farností **Počátky**, **Rynárec** a z úřadu **sekretáře**

pelhřimovského vikariátu. Od **19. 7. 2021** je ustanoven farářem ve farnosti **Sušice**, excurrento administrátorem farnosti **Petrovice u Sušice** a **okrskovým vikářem vikariátu Sušice-Nepomuk**, vše vikariát Sušice-Nepomuk. Č. j.: 1028, 1029 a 1161/2021.

R. D. Prof. PaedDr. ThDr. MUDr. Jaroslav Max Kašparů, Ph.D. je k **18. 7. 2021** odvolán z úřadu farního vikáře farnosti **Pelhřimov**, excurrento administrátora farností **Žirovnice** a **Veselá u Kamenice nad Lipou**, vše vikariát Pelhřimov. Od **19. 7. 2021** je ustanoven výpomocným duchovním ve farnostech **Pelhřimov**, **Nová Cerekev**, **Rynárec** a **Vyskytná**, vše vikariát Pelhřimov. Č. j.: 1022/2021.

R. D. Mgr. Mariusz Klimczuk je k **18. 7. 2021** odvolán z funkce výpomocného duchovního v **kapli sv. Františka v Domě sv. Františka ve Veselí nad Lužnicí**, vikariát Tábor. Od **19. 7. 2021** je ustanoven farním vikářem ve farnostech **Arciděkanství Nepomuk**, **Kasejovice**, **Kvášňovice**, **Myslív**, **Prádlů** a **Vrčeň**, vše vikariát Sušice-Nepomuk. Č. j.: 1055/2021.

P. Mgr. Petr Maxmilián Koutský je k **18. 7. 2021** odvolán z úřadu **rektora kostela sv. Kříže v Písku**, vikariát Písek. Všechna ostatní dosavadní ustanovení zůstávají v platnosti. Č. j.: 1056/2021.

R. D. Mgr. David Mikluš je od **19. 7. 2021** ustanoven excurrento administrátorem farnosti **Svéraz**, vikariát Český Krumlov. Všechna ostatní dosavadní ustanovení zůstávají v platnosti. Č. j.: 1007/2021.

R. D. Mgr. Robert Paruszewski je od **19. 7. 2021** ustanoven excurrento administrátorem farnosti **Kolinec**, vikariát Sušice-Nepomuk. Všechna ostatní dosavadní ustanovení zůstávají v platnosti. Č. j.: 1031/2021.

P. ThLic. Mariusz Piwowarczyk, OMI je k **18. 7. 2021** odvolán z úřadu excurrento administrátora farnosti **Kvášňovice**, vikariát Sušice-Nepomuk. Všechna ostatní dosavadní ustanovení zůstávají v platnosti. Č. j.: 1035/2021.

R. D. Mgr. Bohuslav Richter je od **19. 7. 2021** ustanoven excurrento administrátorem farnosti **Pištín**, vikariát České Budějovice-venkov. Všechna ostatní dosavadní ustanovení zůstávají v platnosti. Č. j.: 1023/2021.

R. D. Mgr. Dominik Ettler je k **18. 7. 2021** odvolán z úřadu farního vikáře ve farnosti **Římov**, excurrento administrátora farností **Doudleby**, **Kamenný Újezd** a **Střížov**, vše vikariát České Budějovice - venkov. Od **19. 7. 2021** je uvolněn pro zahájení **formace v klášteře Vyšší Brod** a do složení řeholních slibů zůstává veden jako kněz českobudějovické diecéze. Č. j.: 1051 a 1221/2021.

Mons. ThLic. David Henzl je k **3. 7. 2021** odvolán z úřadu excurrento administrátora farností **Vyšší Brod** a **Rožmberk nad Vltavou**, vše vikariát Český Krumlov. Všechna ostatní dosavadní ustanovení zůstávají v platnosti. Č. j.: 1006/2021.

R. D. Bc. Pavel Bicek je od **19. 7. 2021** ustanoven excurrento administrátorem farností **Doudleby**, **Kamenný Újezd** a **Střížov**, vše vikariát České Budějovice – venkov. Všechna ostatní dosavadní ustanovení zůstávají v platnosti. Č. j.: 1052, 1053 a 1054/2021.

R. D. Mgr. Martin Brácha je k **18. 7. 2021** odvolán z úřadu farního vikáře ve farnostech **Pelhřimov** a **Vyskytná**, excurrento administrátora farnosti **Nová Cerekev** a z funkce **kaplana pro mládež pelhřimovského vikariátu**, vše vikariát Pelhřimov. Od **19. 7. 2021** je ustanoven administrátorem farnosti **Hor-**

ní Cerekev a excurrento administrátorem farností **Počátky**, **Veselá u Kamenice nad Lipou** a **Žirovnice**, vše vikariát Pelhřimov. Č. j.: 1002, 1003, 1004 a 1005/2021.

R. D. Mgr. František Žák je k **18. 7. 2021** odvolán z úřadu farního vikáře ve farnostech **Prelatura Český Krumlov**, **Kájov**, **Přídolí**, **Větrník**, **Věžovatá Pláně**, **Zátoň** excurrento administrátora farnosti **Svéraz** a z funkce **kaplana pro mládež českokrumlovského vikariátu**, vše vikariát Český Krumlov. Od **19. 7. 2021** je ustanoven farním vikářem ve farnostech **Pelhřimov** a **Vyskytná**, excurrento administrátorem farností **Nová Cerekev** a **Rynárec** a **kaplanem pro mládež pelhřimovského vikariátu**, vše vikariát Pelhřimov. Č. j.: 1011, 1013 a 1014/2021.

R. D. Bc. Ladislav Proks byl od **20. 5. 2021** na dobu tří let ustanoven **spirituálem Mezinárodního kněžského semináře Redemptoris Mater v Českých Budějovicích** a farním vikářem ve farnosti **sv. Cyrila a Metoděje v Suchém Vrbném v Českých Budějovicích**, vikariát České Budějovice – město. Č. j.: 1162/2021.

R. D. Milan Blaha byl od **7. 6. 2021** ustanoven farním vikářem ve farnosti **u kostela sv. Jana Nepomuckého v Českých Budějovicích**, vikariát České Budějovice – město a ve farnosti **Boršov nad Vltavou**, vikariát České Budějovice – venkov. Č. j.: 1323/2021.

B. Ukončení kněžské služby v diecézi:

R. D. Marek Antoni Donnerstag, Th.D. je k **18. 7. 2021** odvolán z úřadu faráře farnosti **Sušice**, excurrento administrátora farností **Budětice**, **Kolinec** a **Petrovice u Sušice** a z úřadu **okrskového vikáře vikariátu Sušice-Nepomuk**, vše vikariát Sušice-Nepomuk. Č. j.: 1030/2021.

Upřímně mu děkujeme za jeho obětavou čtyřladvacetiletou kněžskou službu v naší diecézi a do dalšího působení v rodném Polsku vyprošujeme Boží požehnání.

C. Životní jubilea:

Vojenský děkan Siegfried Weber

oslaví **11. 7. 2021** své šedesáté narozeniny.

K životnímu jubileu upřímně blahopřejeme.

D. Výročí kněžského svěcení

R. D. Mr. Mgr. Tomas van Zavrel

oslavil **25. 6. 2021** desáté výročí kněžského svěcení.

R. D. Mgr. Jan Turek

oslavil **24. 6. 2021** patnácté výročí kněžského svěcení.

R. D. Mgr. Jan Doležal

oslavil **30. 6. 2021** dvacáté výročí kněžského svěcení.

R. D. MVDr. Mgr. Jan Janoušek

oslavil **30. 6. 2021** dvacáté výročí kněžského svěcení.

R. D. Mgr. Tomasz Krzysztof Piechnik

oslavil **30. 6. 2021** dvacáté výročí kněžského svěcení.

R. D. Mgr. Miroslav Šašek

oslavil **30. 6. 2021** dvacáté výročí kněžského svěcení.

Mons. Václav Habart

oslavil **26. 6. 2021** čtyřicáté páté výročí kněžského svěcení.

R. D. Karel Vrba

oslavil **27. 6. 2021** padesáté výročí kněžského svěcení.

K výročí kněžského svěcení všem upřímně blahopřejeme.

Lidé vzpomínají na P. Martina Františka Vícha z Dobrše

Před pár týdny si věřící v českobudějovické i královéhradecké diecézi připomněli sto let od narození P. Martina Františka Vícha (12. 6. 1921–7. 10. 2008), rodáka z Jiříkova u Dolního Újezdu u Litomyšle, který sloužil přes 40 let jako farář na Dobrši v Pošumaví.

P. Martin se svou knihou „Na Dobrši 1967–2007“.

V sobotu 29. května se konala slavnostní mše sv. v kostele Zvěstování Páně v Dobrši za účasti generálního vikáře Mons. Davida Henzla, v sobotu 12. června se pak konala mše sv. na farní zahradě v Dolním Újezdě, kterou celebroid biskup Josef Kajnek. Lidé si v hojném počtu připomněli osobnost tohoto vyučeného zahradníka, skauta a politického vězně, který prožil sedm let v komunistických kriminálech a dolech, např. ve Rtyni v Podkrkonoší, Mírově nebo Valdčicích.

Zahradník duší

Z iniciativy rodné farnosti vzniká kniha vzpomínek a rozhovorů s názvem „Zahradník duší“, která tuto výjimečnou osobnost připomene. Mezi pamětníky, kteří vzpomínají na jeho život a službu, jsou farníci, příbuzní nebo skauti, které vedl počátkem 50. let v Českých Budějovicích a po obnovení i koncem 60. let v Dobrši, kde působil 4. Oddíl Synové hor.

„Otce Martina jsem poznal se svým příchodem do Kongregace bratří Nejsvětější svátosti v druhé polovině 90. let. Jezdili jsme jako novicové vždy na několik dní k němu na Dobrš, abychom mu „vypomáhali“, ale dnes mohu s jistotou říci, abychom také viděli kus poctivého života žitého v lásce a vydanosti druhým,“ svěčuje se generální představený petrinů P. Tomáš Cyril Havel z Písku. „Dne 28. října 2005 jsem ho provázal na Pražský hrad k převzetí Řádu Tomáše G. Masaryka. Pro otce Martina bylo už tehdy těžké chodit. Veškerou svou energii musel věnovat tomu, aby po dlouhých chodbách do Vladislavského sálu a zase zpět vůbec došel. Přesto kdykoliv nás někdo potkal, aby mu pogrataloval, nepamětl dodal, že vyznamenání přijímá také jménem dalších přátel, které poznal ve skautu, v dolech, v kriminále, kteří si prožili své

a mají také svým způsobem „vynikající zásluhy o demokracii a lidská práva“. To byl zkrátka on – pokorný a myslící na druhé více než na sebe,“ vzpomíná P. Tomáš Cyril Havel.

Na dobršské faře se od 90. let o P. Martina starali i mladí muži, kteří zde vykonávali civilní službu. „Otec měl široké srdce, do kterého se vešlo tolik lidí, a každého přijímal s obrovskou láskou a nasazením,“ vzpomíná Vlastimil Lukáš ze Strakonice. „Dokázal se dávat, spíše až rozdávat druhým. Když jsme se po roce a půl loučili, věděl jsem, že co jsem prožil, mělo velký hluboký smysl pro můj život. Byla to praktická škola života, kde se člověk učí z postoje, naslouchání, blízkosti krásného ryziho člověka. Pak jsem na Dobrš dojížděl dál, hlavně na neděle. Lidem jsem říkával, že jsem tam dělal civilku, a teď nasluhují,“ usmívá se Vlastimil Lukáš.

Význam pro společnost

Loni v listopadu ve věku 99 let zemřel petrin P. Josef Xaver Kobza, který byl stejně jako P. Martin ročník 21. „Začínali jsme oba za války v Písku, kde byl ústav pro pozdní kněžská povolání. Martin tam přišel rok přede mnou. Byl vyučený zahradník, já zase holič. Jsme krajani, já od Lanškrouna, on od Litomyšle. Jsem ročník 21, tak mě za války povolali do Reichu. Setkávali jsme se v budějovickém Růženeckém kostele, kde je i náš klášter petrinů. V 50. roce nás vyhnali, ale jeho v kostele nechali a vedl bohoslužby, snad proto, že měl dělnický původ. V roce 1953 ho zavřeli na několik let. Dělal na uranu. Po jednom závalu zachránil jinému vězni život. Já se dostal k PTP, potom do vězení, odsoudili mě na dva roky za nedovolené shromažďování. Na kněze jsem byl tajně vysvěcen až v roce 1968. Působil jsem v Bošilci a pak na Lažišti. Odtud jsem jezdil za Martinem přes kopce na Dobrš. Měl na faře nemocného Jirku Charváta, o kterého se obětavě staral. Lidem sloužil Martin až do smrti, už byl na vozíčku a nevzdával se. Byli jsme dobří přátelé. Myslím si, že jeho život je velkou hodnotou pro Dobrš, církev i společnost,“ dodal P. Josef Xaver Kobza.

Kniha vzpomínek „Zahradník duší“ je doplněna archivními rozhovory s P. Martinem Františkem Víchem, P. Josefem Xavrem Kobzou, Mons. Karlem Fořtem nebo P. Václavem Dvořákem, kteří byli stejně narození v roce 1921 a zažili útlak obou totalit. Publikace obsahuje množství unikátních fotografií a dokumentů ze spisů, které jsou uchovány v archivu.

Mši k nedožitým stým narozeninám P. Martina Vícha v Dolním Újezdě celebroid biskup Josef Kajnek.

Radek Gális